

54686

ACTA UNIVERSITATIS SZEGEDINENSIS

Sectio antiqua

1959

KISEBB DOLGOZATOK
az ókortudomány köréből

MINORA OPERA

ad studium antiquitatis pertinentia

II.

Testimonia
DE MIMNERMI VITA
ET CARMINIBUS

collegit disposuit

S. SZÁDECZKY-KARDOSS

SZEGEDINI 1959

**Seriem opusculorum, quae „Kisebb dolgozatok az ókortudomány köréből
(Minora opera ad studium antiquitatis pertinentia)” inscribuntur, redigit**

S. SZÁDECZKY-KARDOSS

Hunc fasciculum edendum curavit

J. SZÓTS

**A kiadásért felel: a Szegedi Tudományegyetem rektora
Megjelent 500 példányban, 1960 február havában**

1960.49974 — Akadémiai Nyomda, Budapest — Felelős vezető: Bernát György

CONSPECTUS MATERIAE

	Pag.
PRAEFATIO (cum indice alphabetico testimoniorum)	5
TESTIMONIA INTER AETATES SOLONIS CALLIMACHIQUE SCRIPTA (No 1—11)	8
TESTIMONIA POST CALLIMACHUM USQUE AD AETATEM HORATII SCRIPTA (No 12—22)	10
TESTIMONIA EX AETATE IMPERATORUM ROMANORUM SERVATA (No 23—68)	14
TESTIMONIA MEDIAEVALIA (No 69—100)	30
INDEX TESTIMONIORUM FRAGMENTA MIMNERMI CONTINENTIUM	41
APPENDIX	44

PRAEFATIO

(cum indice alphabetico testimoniorum)

Dissertationem de Mimnermo scripturus primum collegi testimonia potiora, quae quasi fundamento sunt notitiae vitae carminumque elegiaci poetae. Huc pertinent textus, qui ipsum Mimnermum amatamve ab eo Nanno nominatim memorant aut de „Colophonio” quodam ita loquuntur, ut dubitari non possit, quin hoc cognomentum poetam nostrum significet. Enumeratio huiusmodi textuum, qui mihi innotuerunt (et spero non multos me fugisse), ad litteram digesta sequitur:

Acro v. Pseudo-Acro	
Aelianus, Varia historia XII 36 (Mimn. fr. 19 Bergk)	No. 47
Aelius Festus Aphthonius v. Aphthonius	
Petrus <i>Alcyonius</i> , Medices legatus sive de exilio I.	100
Alexander Aetolus fr. 3 Diehl	8
Anthologia Palatina VII 405 (Mimn. carmen spurium).....	82
Anthologia Palatina IX 50 (Mimn. fr. 7 Diehl)	83
Anthologia Palatina XII 168	84
Anthologia Planudea I ^a 87,2 (Mimn. fr. 7 Diehl)	93
Commentarius in <i>Antimachum</i> v. Commentarius	
Apollonius Tyaneus, Epist. 71	29
Aristobulus <i>Apostolius</i> v. Arsenius	
Aelius Festus <i>Aphthonius</i> , De metris	52
Aristarchus, Comment. in Pind. (Mimn. fr. 13 Bergk)	13
Aristobulus <i>Apostolius</i> v. Arsenius	
Aristoteles fr. 676 Rose	4
Aristoxenus fr. 92 Wehrli.....	6
Arsenius, Violarium II 4 (Mimn. fr. 6 Diehl).....	97
Arsenius, Violarium XVIII 12 (Mimn. fr. dubium)	98
Arsenius, Violarium XLIX 71 (Mimn. fr. 1,1—2 Diehl).....	99
Athenaeus IV 74 p. 173 F-174 A (Mimn. fr. 18 Bergk)	39
Athenaeus XI 39 p. 470 A B (Mimn. fr. 10 Diehl)	40
Athenaeus XIII 70—71 p. 597 ABF 598 A	41
Athenaeus XIV 12 p. 620 C	42
Athenaeus XV 55—56 p. 698 B 699 B C	43
Athenaei epitoma XI 39 p. 470 A B (ad Mimn. fr. 10 Diehl)	80
Athenaei epitoma XIV 12 p. 620 C	81
Callimachus fr. 1, 7—20 Pfeiffer	10
Callimachus fr. 203, 1—22 Pfeiffer	11

Scholia Florent. <i>Callimachi</i> v. Scholia	
Scholia Londin. <i>Callimachi</i> v. Scholia	
Canones scriptorum Byzantini, Tab. C, poetae elegiaci	No. 87
Canones scriptorum Byzantini, Tab. M, poetae elegiaci	76
Censorinus v. Pseudo-Censorinus	
Demetrius <i>Chalcondylas</i>	95
Constantinus <i>Cephalas</i> , Anth. lib. III (Mimn. carmen spurium)	74
Constantinus <i>Cephalas</i> , Anth. lib. IV (Mimn. fr. 7 Diehl)	75
Cicero, Ad Atticum I 16,5	19
Scholia Bob. <i>Ciceronis</i> v. Scholia	
Commentarius in Antim. fr. 180 Wyss (Mimn. fr. 12 A Diehl)	37
Constantinus <i>Cephalas</i> v. <i>Cephalas</i>	
Cyrillus (testimonium false adlatum)	64
Demetrius <i>Chalcondylas</i> v. <i>Chalcondylas</i>	
Demetrius <i>Scepsius</i> fr. 14 Gaede (Mimn. fr. 18 Bergk)	14
Demetrius <i>Scepsius</i> fr. 50 Gaede (Mimn. fr. 11 Diehl)	15
Didymus <i>Chalcenterus</i> , De poetis fr. 1 Schmidt	17
Didymus <i>Chalcenterus</i> , De proverbiiis (sive In paroemiographos) (Mimn. fr. 15 Diehl)	18
Diogenes <i>Laertius</i> I 60—61 (Mimn. fr. 6 Diehl)	48
Epimerismi <i>Homerici</i> s. v. <i>γύναί</i> (Mimn. fr. dubium)	94
Etymologicum genuinum s. v. <i>βάσις</i> (Mimn. fr. 9 Diehl)	72
Etymologicum <i>Gudianum</i> s. v. <i>ἔλεγος</i>	86
Etymologicum magnum p. 187 s. v. <i>βάσις</i>	88
<i>Eudocia</i> , <i>Violarium</i> 687 (testimonium falsificatum)	79
Sylloge <i>Euphemiana</i> epigrammatum v. Sylloge	
Eusebius, <i>Chronicon</i> (testimonium false adlatum)	53
Eustathius, <i>Comment.</i> ad <i>Hom. Od.</i> p. 1632 (ad Mimn. fr. 10 Diehl)	92
Aelius <i>Festus</i> <i>Aphthonius</i> v. <i>Aphthonius</i>	
Etymologicum <i>genuinum</i> v. Etymologicum	
Etymologicum <i>Gudianum</i> v. Etymologicum	
<i>Hermesianax</i> fr. 2,35—40 Diehl	5
<i>Hipponax</i> fr. 96. Bergk	3
Scholia <i>Townl.</i> in <i>Homeri Iliadem</i> v. Scholia	
Epimerismi <i>Homerici</i> v. Epimerismi	
Horatius, <i>Epist.</i> I 6,65—66 (ad Mimn. fr. 1,1—2 Diehl)	21
Horatius, <i>Epist.</i> II 2,87—101	22
Scholia <i>Horatii</i> v. Scholia	
Inscriptio <i>Smyrnaea</i> CIG 3376	31
Ioannes <i>Medices</i> v. <i>Medices</i>	
Ioannes <i>Stobaeus</i> v. <i>Stobaeus</i>	
Isidorus <i>Hispalensis</i> , <i>Orig.</i> I 39, 14—15	70
Diogenes <i>Laertius</i> v. <i>Diogenes</i>	
Leo X. papa v. <i>Medices</i>	
Lucillus <i>Tarrhaeus</i> , De proverbiiis (sive Proverbia) (Mimn. fr. 15 Diehl)	30
Scholia <i>Lycophronis</i> v. Scholia	
Etymologicum <i>magnum</i> v. Etymologicum	
Marius <i>Plotius Sacerdos</i> v. <i>Sacerdos</i>	

Marius Victorinus v. Victorinus	
Ioannes <i>Medices</i> (Leo X. papa)	No. 96
Orio, Lexicon s. v. <i>ἔλεγος</i>	67
Ovidius, Ibis 547—552 (testimonium valde dubium)	23
Anthologia <i>Palatina</i> v. Anthologia	
Pausanias, Descriptio Graeciae IX 29, 2—4 (Mimn. fr. 13 Bergk)	38
Petrus Alcyonius v. Alcyonius	
Philodemus, De pietate (Mimn. fr. adhuc neglectum)	16
Photius, Biblioth. cod. 239, 24—27 p. 319 B 6—14	71
Scholia <i>Pindari</i> v. Scholia	
Anthologia <i>Planudea</i> v. Anthologia	
Marius <i>Plotius</i> Sacerdos v. Sacerdos	
Plutarchus, Poplicola 24, 4—6 (Comp. Sol. et Popl. 1,4—6) (ad Mimn. fr. 6 Diehl)	34
Plutarchus, De musica v. Pseudo-Plutarchus	
Plutarchus, De facie in orbe lunae 19, p. 931 D E F (Mimn. fr. 20 Bergk)	32
Polemo Perieg. fr. 45 Preller	12
Pomponius Porphyrio ad Horat. epist. I 6,65	45
Pomponius Porphyrio ad Horat. epist. II 2, 101	46
Posidippus, epigr. 18 Schott	9
Proclus, Chrestomathia	68
Propertius I 9, 1—14	20
Pseudo-Acro in Horat. epist. I 6, 65	66
Pseudo-Censorinus, De musica	49
Pseudo-Plutarchus, De musica 8, p. 1133 F—1134 A	33
Marius Plotius <i>Sacerdos</i> , Artes grammaticae III 3	51
Salustius, Argum. Sophocl. Antig. (Mimn. fr. 21 Bergk)	65
Scholia Florent. in Callim. fr. 1, 11—12 Pfeiffer	44
Scholia Londin. in Callim. fr. 1, 7—20 Pfeiffer	28
Scholia Bobiensia in Cic. Pro Archia 25	55
Scholia Townleyana in Hom. II. XVI 287 (Mimn. fr. 14 Diehl)	85
Scholia cod. $\varphi\psi$ in Horat. epist. I 6, 65	69
Scholia in Lycophr. Alex. 610 (Mimn. fr. 22 Bergk)	78
Scholia in Pind. Nem. 3, 16 (Mimn. fr. 13 Bergk)	89
Inscriptio <i>Smyrnaea</i> v. Inscriptio	
Solinus XI 16	50
Solo fr. 22, 1—4 Diehl (ad Mimn. fr. 6 Diehl)	1
Solo fr. 22, 5—6 Diehl (ad Mimn. fr. 6 Diehl)	2
Stobaeus III 7, 11 (Mimn. fr. 13 Diehl)	56
Stobaeus III 11, 12 (Mimn. fr. 8 Diehl)	57
Stobaeus IV 20, 16 (Mimn. fr. 1 Diehl)	58
Stobaeus IV 34, 12 (Mimn. fr. 2 Diehl)	59
Stobaeus IV 38, 3—3 A (Mimn. fr. dubium)	60
Stobaeus IV 50, 32 (Mimn. fr. 3. Diehl)	61
Stobaeus IV 50, 68—69 (Mimn. fr. 4 et 5 Diehl)	62
Stobaeus IV 57, 11—12 (Mimn. fr. dubium)	63
Strabo I 2, 40 p. 46—47 (Mimn. fr. 11 Diehl)	24
Strabo XIV 1,3 p. 633 (Mimn. fr. 10 Bergk)	25
Strabo XIV 1,4 p. 634 (Mimn. fr. 12 Diehl)	26

Strabo XIV 1,28 p. 643	No. 27
Strato, <i>Μοῦσα παιδική</i> (testimonium pseudepigraphum)	36
Suidas s. v. <i>Μίμνεμος</i>	77
Sylloge Euphemiana epigrammatum 46 (Mimn. fr. 7 Diehl)	73
Lucillus <i>Tarrhaeus</i> v. Lucillus	
Tzetzta in Lycophr. Alex., proleg.	90
Tzetzta in Lycophr. Alex. 610 (Mimn. fr. 22 Bergk)	91
Marius <i>Victorinus</i> , Art. gramm. III	54
Zenobius, <i>Epitoma paroemiarum</i> III 17 (Mimn. fr. 15 Diehl)	35

Testimonia in ordine chronologico adferam. Unusquisque textus cui aetati sit adscribendus, aut praefatio editoris indicat, aut unus ex his libris: LIDDEL—SCOTT—JONES—McKENZIE, Greek-English Lexicon (ed. 1953); SCHMID—STÄHLIN, Gesch. d. gr. Lit.; KRUMBACHER, Gesch. d. byzant. Lit.; Thes. Linguae Lat., Index librorum (1904) cum Supplemento (1958); SCHANZ—HOSIUS, Gesch. d. röm. Lit.; PAULY—WISSOWA, Realencycl. d. class. Altertumschw. — Quod ad 28, 37, 44, 72, 76, 78, 82—87, 89, 94 attinet, aetatem papyri aut codicis antiquissimi pro aetate ipsius testimonii accepi.

In fragmentis poetae ad verbum adlatis textum Mimnermi (non Stobaei, Athenaei, Strabonis, etc.) exhibere conatus sum.

Fontes testimoniorum hic illic breviter indicavi, si ex libris, qui mihi Szegedini praesto fuerunt, cognoscere potui.

TESTIMONIA INTER AETATES SOLONIS CALLIMACHIQUE SCRIPTA

(No 1—11)

1

Solo fr. 22,1—4 Diehl.

Vide infra Diog. Laert. I 60—61 : 48.

2

Solo fr. 22,5—6 Diehl.

Vide infra Plutarch., Poplic. 24,4—6 (Compar. Sol. et Popl. 1,4—6) : 34.

3

Hipponax fr. 96 Bergk.

Vide infra Ps.-Plutarch., De mus. 8, mor. p. 1133 F—1134 A : 33.

4

Aristoteles fr. 676 Rose.

Vide infra Schol. Bobiensia in Cic., Pro Arch. 25 : 55.

Hermesianax fr. 2,35—40 Diehl.

Vide infra Athen. XIII 71 p. 597 F—598 A : 41.

Aristoxenus fr. 92 Wehrli.

Vide infra Ps.-Censorin., Fragmentum de disciplinis, De musica : 49.

Chamaeleon fr. 28 Wehrli.

Vide infra Athen. XIV 12 p. 620 C : 42 (81)

Alexander Aetolus fr. 3 Diehl.

Vide infra Polem. ap. Athen. XV 56 p. 699 B C : 43 (12)

Posidippus epigr. 18 Schott.

Vide infra Anthol. Palat. XII 168 : 84.

Callimachus fr. 1,7—20 Pfeiffer.

Callimachus, ed. R. PFEIFFER, vol. I., Oxonii 1949, p. 2—4; cf. Die Dichtungen des Kallimachos, griechisch und deutsch von E. HOWALD und E. STAIGER, Zürich 1955, p. 218—221.

φημί δὲ] καὶ Τε[λ]χίσιν ἐγὼ τόδε· „φῶλον ἄ[ιδρι,
 μῶνον ἐόν] τήκ[ειν] ἦπαρ ἐπιστάμενον,
 ἧ μὲν δὴ] γὰρ ἔην [ὀλ]ιγόστιχος· ἀλλὰ καθέλι κει
 1 δρῶν] ἰπόλῳ τὴν μακρὴν ὄμπνια Θεσμοφόρος·
 τοῖν δὲ] δυοῖν, Μίμνερος ὅτι γλυκύς, αἰ ἰ κατὰ λεπτόν
 Κώϊαι], ἧ μεγάλη δ' οὐκ ἐδίδαξε γυνή.
 μακρὸν ἐπὶ Θρήϊκας ἀπ' Αἰγύπτου [πέτοιο
 αἵματι] Πυγμαίων ἠδομένη [γ]έρανος,
 15 Μασσα, γέται ἰ κ]αὶ μακρὸν διστεύ, οἰεν ἐπ' ἄνδρα
 Μῆδον]· ἄ[ηδονίδες] δ' ὤδε μελιχρ[ό]τεραι.
 ἔλλετε Βασκανίης] ὄλοον γένο[ις]· ἄθι δὲ τέχνη
 κρίνετε,] ἰ μὴ σχοίν]ωι Περσίδι τῆ]ν, σοφίην·
 μηδ' ἀπ' ἔμευ διαφ]ά]τε μέγα φορέουσαν ἀοιδίην
 20 τίποτεσθαι· βροντᾶ]ν οὐκ ἐμόν, ἰ ἀλλὰ] Διός.”

Verbis adlatis Callimachus respondet adversariis suis, qui obiecerunt ei eum carmina semper pueriliter ἐπὶ τυτθὸν composuisse, numquam de regi-

13

Aristarchus, Comment. in Pindarum
fr. 63 Horn (= fr. 47 Feine).

Vide infra Schol. Pind. Nem. 3,16 : 89.

14

Demetrius Scaepsius fr. 14 Gaede.

Vide infra Athen. IV 74 p. 173 F—174 A : 39.

15

Demetrius Scaepsius fr. 50 Gaede.

Vide infra Strab. I 2,40 p. 46 : 24.

16

Philodemus, De pietate, vol.

Herulan. 433 II^a (57^a).

R. PHILIPPSON, Zu Philodems Schrift über die Frömmigkeit: Hermes 55 (1920) p. 254; cf. Th. GOMPERZ, Philodem Über Frömmigkeit. 1. Abth. Der Text (Herkulanische Studien II.), Leipzig 1866, p. 29; S. SZÁDECZKY-KARDOSS, Ein ausser Acht gelassenes Mimnermos-Testimonium und —Fragment: Acta Antiqua Academiae Scientiarum Hungaricae 7 (1959) p. 297-300.

[γίνεσθαι] κατ' ἔ-
ριν καὶ κατὰ] χρῶν
πάντα φ]ησὶν Ἡ[ά-
κλειτος, Μί]μνεο[μος
5 δὲ πάντα δι]αφωνεῖν.

Verba πάντα διαφωνεῖν pro dimidio priore pentametri aut parte hexametri haberi possunt (ad prosodiam cf. II. X 478, XII 208, Od. VII 119). — Auctorem operis Philodemi „De pietate“ Zenonem Sidonium fuisse putat R. PHILIPPSON, Philodemos: RE XIX 2463.

17

Didymus, De poetis fr. 1 Schmidt.

Vide infra Orion. lexic. s. v. ἔλεγος : 67.

Didymum ex Heraclide Pontico hausisse putat H. FAERBER, Die Lyrik in der Kunsttheorie der Antike, München 1936, Abh. p. 79, Anhang p. II.; cf. Chr. JENSEN, Herakleides von Pontos bei Philodem und Horaz: Sitzungsber. d. Preuss. Akad. d. Wissensch., 1936, p. 319. Econtra nomina trium inventorum elegiae ex Aristotele (Callin.), ex fonte Callimacheo (Mimn.)

et ex auctore quodam ignoto (Archil.) fluxisse existimat V. De MARCO, *Studii intorno a Mimnermo: Rendiconti dell' Istituto Lombardo, Classe di Lettere* 73 (1939—40) p. 322—3. *Opinio de Archilocho inventore elegiaci metri iam Aristoxeno nota fuisse videtur: Ps.—Plut., de mus.* 28 p. 1141 A, cf. M. WELLMANN, *Aristoxenos: RE II* 1064.

18

Didyms, *De proverbiiis (sive In paroemiographos).*

Vide infra Zenob., *Epit. paroemiarum III* 17: 35.

19

Cicero, *Ad Atticum I* 16,5.

M. Tullii Ciceronis opera quae supersunt omnia, ed. J. G. BAITER—C. L. KAYSER, vol. X (M. Tullii Ciceronis *Epistolae ex codicibus Mediceis denuo a se excussis rec. J. G. BAITER, vol. II.*), Lipsiae 1867, p. 18; R. Y. HATHORN, *Calvum ex Nanneianis: The Classical Journal* 50 (1954) p. 33—34; cf. S. SZÁDECZKY-KARDOSS, *Zur Frage der griechischen Vorbilder der römischen Elegie: Tagebuch der Erfurter Tagung (16—19 Dezember 1958) des Komitees zur Förderung der klassischen Studien in den sozialistischen Staaten, Berlin 1959, sub prelo.*

Nosti Calvum, ex Nanneianis illum, illum laudatorem meum, de cuius oratione erga me honorifica ad te scripseram: biduo per unum servum, et eum ex gladiatorio ludo, confecit totum negotium; accessivit ad se, promisit, intercessit, dedit. Iam vero — o di boni rem perditam! — etiam noctes certarum mulierum atque adulescentulorum nobilium introductiones non nullis iudicibus pro mercedis cumulo fuerunt.

Cicero in parte epistolae supra adlata enarrat, quomodo Calvus poeta ex „Nanneianis” (id est sectam Mimnermi sequentibus) iudices de sacrilegio Clodii iudicatueros anno ante nostram temporum rationem 61. corruperit.

20

Propertius I 9,1—14.

Sex. Propertii *elegiarum libri IV*, ed. M. SCHUSTER—F. DORNSEIFF, Lipsiae 1958, p. 13—14.

Dicebam tibi venturos, intrisor, amores
nec tibi perpetuo libera verba fore:
ecce iaces supplexque venis ad iura puellae
et tibi nunc quaevis imperat empta modo.

5 Non me Chaoniae vincant in amore columbae
dicere, quos iuvenes quaeque puella domet.

Me dolor et lacrimae merito fecere peritum:
atque utinam posito dicar amore rudis!

Quid tibi nunc misero prodest grave dicere carmen

¹⁰ aut Amphioniae moenia flere lyrae?
Plus in amore valet Mimnermi versus Homero:
carmina mansuetus lenia quaerit amor.
I quaeso et tristis istos compone libellos,
et caene, quod quaevis nosse puella velit!

Propertius hos versus ad Ponticum poetam epicum scripsit. Prooemium Aetiorum Callimachi (10) ante oculos Propertii obversatum esse videtur; cf. M. PUELMA, *Die Vorbilder der Elegiendichtung in Alexandrien und Rom*: *Museum Helveticum* 11 (1954) p. 113. Cf. etiam 22.

21

Horatius, Epist. I 6,65—66.

Q. Horati Flacci opera, rec. Fr. KLINGNER, Lipsiae 1959, p. 252.

⁶⁵ Si, Mimnermus uti censet, sine amore iocisque
nil est iucundum, vivas in amore iocisque.

Cf. 58 (99), 45, 66, 69.

22

Horatius, Epist. II 2,87—101.

Ed. KLINGNER, p. 289.

Frater erat Romae consulti rhetor, ut alter
alterius sermone meros audiret honores,
Gracchus ut hic illi foret, huic ut Mucius ille.
⁹⁰ Qui minus argutos vexat furor iste poetas?
Carmina compono, hic elegos: mirabile visu
caelatumque novem Musis opus. Adspice primum,
quanto cum fastu, quanto molimine circum-
spectemus vacuum Romanis vatibus aedem;
⁹⁵ mox etiam, si forte vacas, sequere et procul audi,
quid ferat et qua re sibi nectat uterque coronam:
caedimur et totidem plagis consumimus hostem
lento Samnites ad lumina prima duello;
discedo Alcaeus puncto illius; ille meo quis?
¹⁰⁰ Quis nisi Callimachus? Si plus adposcere visus,
fit Mimnermus et optivo cognomine crescit.

Cf. infra 46 (et Propert. IV 1,64). Cf. etiam 20.

TESTIMONIA EX AETATE IMPERATORUM ROMANORUM SERVATA

(No 23—68)

23

Ovidius, Ibis 547—552.

P. Ovidius Naso, vol. III. fasc. 1., ed. R. EHWALD et Fr. W. LEVY, Lipsiae 1922, p. 166—167 (cf. in versu 548 variam lectionem codicum *P T*).

Trunca geras saevo mutilatis partibus ense,
 qualia Mi<m>nermi membra fuisse ferunt,
 utve Syracosio praestricta fauce poetae,
 550 sic animae laqueo sit via clausa tuae,
 nudave direpta pateant tua viscera pelle,
 ut Phrygium cuius nomina flumen habet!

Pro nomine „Mimnermi” editiones Ovidii novae „Mamerci” scribunt lectionem codicum *G V* sequentes.

24

Strabo I 2,40 p. 46—47.

Strabonis geographica, rec. G. KRAMER, vol. I., Berolini 1844, p. 71—72:

Τοιαύταις δὴ τισιν ἀφορμαῖς ὁ ποιητὴς χρησάμενος τὰ μὲν ὁμολογεῖ τοῖς ἱστορομένοις, προσμυθεύει δὲ τούτοις, ἔθος τι φυλάττων καὶ κοινὸν καὶ ἴδιον. Ὁμολογεῖ μὲν, ὅταν Αἰήτην ὀνομάζη, καὶ τὸν Ἴάσονα καὶ τὴν Ἀργῶ λέγη, καὶ παρὰ <τὴν Αἴαν> τὴν Αἰαίην πλάττη, καὶ τὸν Εὐνεων ἐν Αἰθιόπῃ καθιδρῶνῃ, καὶ ποιῆι τῷ Ἀχιλλεῖ φίλην τὴν νῆσον καὶ παρὰ τὴν Μήδειαν τὴν Κίρκην φαρμακίδα ποιῆι,

αὐτοκασιγνήτην ὀλοόφρονος Αἰήταο·

προσμυθοποιεῖ δὲ τὸν ἔξωκεανισμὸν τὸν κατὰ τὴν πλάνην συμβάντα τὴν ἀπ' ἐκείνου τοῦ πλοῦ. Ἐπεὶ γὰρ κείνο ὑποκειμένων μὲν τούτων εὐ λέγεται

Ἀργῶ πασιμέλουσα,

ὡς ἐν γνωρίμοις τόποις καὶ εὐανδροῦσι τῆς ναυστολίας γενομένης· εἰ δ', ὥσπερ ὁ Σκῆψιός φησι παραλαβὼν μάρτυρα Μίμνερον, ὅς ἐν τῷ ὠκεανῷ ποιήσας τὴν οἰκῆσιν τοῦ Αἰήτου πρὸς ταῖς ἀνατολαῖς ἐκτὸς πεμφθῆναί φησιν ὑπὸ τοῦ Πελλίου τὸν Ἴάσονα καὶ κομίσει τὸ δέρος, οὐτ' ἂν ἢ ἐπὶ τὸ δέρος ἐκεῖσε πομπὴ πθανῶς λέγοιτο εἰς ἀγνώτας καὶ ἀφανεῖς τόπους, οὐθ' ὁ δι' ἐρήμων καὶ ὀλίγων καὶ καθ' ἡμᾶς τοσοῦτον ἐκτετοπισμένων πλοῦς οὐτ' ἔνδοξος οὔτε πασιμέλων.

Οὐδὲ κοτ' ἂν μέγα κῶας ἀνήγαγεν αὐτὸς Ἰήσων

ἐξ Αἴης τελέσας ἀλγινόεσσαν ὁδὸν

ὄβριστῆι Πελίηι τελέων χαλεπῆρες ἄεθλον,

οὐδ' ἂν ἐπ' Ὀκεανοῦ καλὸν ἱκοντο ῥῶον

καὶ ὑποβάς,

Αἰήταο πόλιν, τόθι τ' ὠκέος Ἡελίου

ἀκτίνες χρυσέου κείταται ἐν θαλάμῳ

Ὀκεανοῦ παρὰ χεῖλεσ' ἔν' ὠχετο θεῖος Ἰήσων.

Textus Strabonis Demetrii Scepsii fragmentum 50 Gaede continet ;
cf. supra 15. Cf. etiam Apollon. Rhod. III 2—3.

25

Strabo XIV 1,3 p. 633.

Ed. KRAMER vol. III., Berolini 1852, p. 93.

Κυδρῆλος δὲ νόθος υἱὸς Κόδρου Μουσῶντα κίττει· Ἀνδρόπομπος δὲ Λέβεδον, καταλαβόμενος τόπον τινὰ Ἄρτιν· Κολοφῶνα δ' Ἀνδραίων Πύλιος, ὡς φησι καὶ Μίμνερος ἐν Ναννοί.

Strabonem versus Mimnermi conditorem Colophonis memorantes non ex Artemidoro (ut voluit R. DAEBRITZ, De Artemidoro, Strabonis auctore capita tria, Lipsiae 1905, p. 39 ss.), sed ex Demetrio Scepsio cognovisse veri est simillimum ; cf. supra 24 et infra adnotationes ad 26, 27.

26

Strabo XIV 1,4 p. 634.

Ed. KRAMER, vol. III. p. 94—95.

Ἀπελθόντες δὲ παρὰ τῶν Ἐφεσίων οἱ Σμυρναῖοι στρατεύουσι ἐπὶ τὸν τόπον, ἐν ᾧ νῦν ἐστὶν ἡ Σμύρνα, Λελέγων κατεχόντων· ἐκβαλόντες δ' αὐτοὺς ἔκτισαν τὴν παλαιὰν Σμύρναν, διέχουσαν τῆς νῦν περὶ εἴκοσι σταδίων. Ὑστερον δὲ ὑπὸ Αἰολέων ἔκπεσόντες κατέφυγον εἰς Κολοφῶνα, καὶ μετὰ τῶν ἐνθένδε ἐπιόντες τὴν σφετέραν ἀπέλαβον· καθάπερ καὶ Μίμνερος ἐν τῇ Ναννοί φράζει, μνησθεὶς τῆς Σμύρνης, ὅτι περιμάχητος αἰέ-

〈αἰπὸ δ'〉 ἐπεὶ τε Πύλον Νηληϊὸν ἄστρ' ἰπτόντες

ἰμερτήν Ἀσίην νηυσὶν ἀφικόμεθα,

ἐς δ' ἔρατὴν Κολοφῶνα βίην ὑπέροπλον ἔχοντες

ἔξόμεθ' ἀργαλέης ἔβριος ἡγεμόνες·

⁵ *κεῖθεν δ' αὖτις Ἀλέντος ἀπορνούμενοι ποταμοῖο
θεῶν βουλήν Σμύρνην εἴλομεν Αἰολίδα.*

Auctor Strabonis, qui versus Mimnermi attulit, Demetrius Scepsius fuit, sicut demonstrat F. JACOBY, Studien zu den älteren griechischen Elegikern II. Zu Mimnermos : Hermes 53 (1918) p. 267. — Cf. Hesych. s. v. αἰπὸ, ἀπορνούμενοι.

27

Strabo XIV 1,28 p. 643.

Ed. KRAMER vol. III. p. 109.

Ἄνδρες δ' ἐγένοντο Κολοφῶνιοι τῶν μνημονομένων Μίμνερος ἀθλητῆς ἄμα καὶ ποιητῆς ἐλεγείας, καὶ Ξενοφάνης ὁ φυσικός, ὁ τοὺς σίλλους ποιήσας διὰ ποιημάτων· λέγει δὲ Πίνδαρος καὶ Πολύμναστον τινὰ τῶν περὶ τὴν μουσικὴν ἔλλογιμων·

φθέγμα μὲν πάγκοινων ἔγνωκας Πολυμνάστου Κολοφωνίου ἀνδρός⁵
καὶ Ὀμηρον δέ τινες ἐντεῦθεν εἶναι φασιν.

Fontem enumerationis poetarum Colophoniorum non Artemidorum (ut putat R. DAEBRITZ, op. cit. p. 52—69), sed Demetrium Scepsium fuisse demonstrat F. STRENGER, Strabos Erdkunde von Libyen (Quellen u. Forschungen 28.), Berlin 1913, p. 128—132. — Cf. 33 (3), 42 (7), 49 (6).

28

Schol. Londin Callim. fr. 1,7—20 Pfeiffer.

Catalogue of the Literary Papyri in the British Museum, edited by H. J. M. MILNE, London 1927, p. 148—149 (No 181); cf. Callimachus, ed. PFEIFFER, vol. I. p. 3,7.

.αηνωσ [[.α.σ.] 3 vel 4 vers. desunt ad fragmenti vers. ?	
Αἴας τινα Τέκμησσαν Ὀδυσσεύς αιαιν	7 ?
στι (ἔστι) τὸ ἦπαρ αιαισ()	8
ἦτοι πολὺ καθέλκει ἢ τ(ήν) πολὺ μακρ(ήν)	9—10
ἐδίδαξαν αἱ κατὰ λεπτ(όν) οὐκ ἐδίδ(αξεν) ἢ	
μεγάλ(η) λέγει ὅτι γλυκ(ύς) ὁ Μίμνερος	11—12
ὦδε οὕτω(ς) ἦδὺ ἐν το(ῖς) μικ(ροῖς)	16
ἔλλετε Βασκ(ανίης) κἀν μηδὲν γ(άρ) δυνη(θῶσι),	
πόσῳ βλάπτουσι	17
οὐκ ἔχω τὰ μακρὰ ὥσπερ οὐδ(έ) τὰ βρογ(ήματα),	20
οἱ δ(έ) μέγα φορέο(ντες) κραγγάνο(νται) κ(αὶ) ἐκλ...	19
ὡς κ(αὶ) ὄνο(ς) σ(υμ)βαλλ(όμενος) τέττιγ(ι)	29—30

Cf. 10, 44.

29

Apollonius Tyaneus, Epist. 71.

Flavii Philostrati opera auctiora, ed. C. L. KAYSER, accedunt Apollonii epistolae etc. vol. I., Lipsiae 1870, p. 365; cf. Epistolographi Graeci, rec. R. HERCHER, Parisiis 1871, p. 124.

Ἰωσιν.

Ἕλληνες οἴεσθε δεῖν ὀνομάζεσθαι διὰ τὰ γένη καὶ τὴν ἔμπροσθεν ἀποικίαν,
Ἕλλησι δ' ὥσπερ ἔθη καὶ νόμοι καὶ γλῶττα καὶ βίος ἴδιος, οὕτω καὶ σχῆμα
καὶ εἶδος ἀνθρώπων. Ἄλλ' ὅμων γε οὐδὲ τὰ ὀνόματα μένει τοῖς πολλοῖς,
ἀλλ' ὑπὸ τῆς νέας ταύτης εὐδαιμονίας ἀπολωλέκατε τὰ τῶν προγόνων σύμβολα.
Καλῶς οὐδὲ τοῖς τάφοις ἐκεῖνοι δέχοντ' ἂν ἄτε ἀγνωτὰς αὐτοῖς γενομένους,
εἴ γε πρότερον ἡρώων ἦν ὀνόματα καὶ ναυμάχων καὶ νομοθετῶν, νυνὶ δὲ
Λευκόλλων τε καὶ Φανοικίων καὶ Λευκανίων τῶν μακαρίων. Ἐμοὶ μὲν εἶη
μᾶλλον ὄνομα Μίμνερος.

Testimonium ab investigatoribus Mimnermi, ut videtur, adhuc neglectum.

Lucillus Tarrhaeus, De proverbiiis (sive Proverbia).

Vide Zenob., Epit. paroem. III 17 : 35.

31

Inscriptio Smyrnaea, OIG 3376.

The Collection of Ancient Greek Inscriptions in the British Museum, part IV. by G. HIRSCHFELD—F. H. MARSHALL, Oxford 1893—1916, p. 167—168 (No 1030).

Πό(πλιος) Πετρώνιος Σε-
κοῦνδος τὸ μνημεῖ-
ον ἑαυτοῦ καὶ γυναικί
καὶ τέκνοις. Πό(πλιος) Πετρώ-
5 νιος Ἀχαιῶς τειμη-
θεὶς ψηφίσμασιν καὶ
στεφανώθεις χρυσέ-
ωι στεφάνωι ὑπὸ γερου-
σίας, νέων Μιμνερμείου,
10 παιδευτῶν, συνόδου.
Ἀχαιῆε χαίρει.

Ex hac inscriptione saec. I. apparet Smyrnae gymnasium quoddam „Mimnermeum” appellatum esse.

32

Plutarchus, De facie in orbe lunae 19, mor. p. 931 D F.

Plutarchi Moralia, vol. V. fasc. 3., rec. C. HUBERT et M. POHLENZ, Lipsiae 1955, p. 57.

Ἵτι μὲν γὰρ οὐδὲν οὕτως τῶν περὶ τὸν ἥλιον γινομένων ὁμοίον ἔστιν ὡς
ἐκλειψις ἡλίου δύσει, δότε μοι ταύτης τῆς ἑναγχος συνόδου μνησθέντες, ἢ
πολλὰ μὲν ἄστρα πολλαχόθεν τοῦ οὐρανοῦ διέφηνεν εὐθὺς ἐκ μεσημβρίας
ἀρξάμενη, κρᾶσιν δ' οἷαν τὸ λυκανγὲς τῷ ἀέρι παρέσχεν. Εἰ δὲ μή, Θέων
ἡμῖν οὗτος τὸν Μιμνερμον ἐπάξει καὶ τὸν Κωδῖαν καὶ τὸν Ἀρχιλόχον, πρὸς
δὲ τούτοις τὸν Στησίχορον καὶ τὸν Πίνδαρον ἐν ταῖς ἐκλείψεσιν δλοφυρομένους
τὸν φανερώτατον κλεπτόμενον
καὶ
μέσωι ἄματι νύκτα γινομένην
καὶ τὴν
ἄκτινα τοῦ ἡλίου σκότους ἀτραπὸν
φάσκοντας, ἐπὶ πᾶσι δὲ τὸν Ὅμηρον νυκτὶ καὶ ζόφωι τὰ πρόσωπα κατέχεσθαι
τῶν ἀνθρώπων λέγοντα καὶ
τὸν ἥλιον ἐξαπολωλέναι τοῦ οὐρανοῦ.
περὶ τὴν σελήνην καὶ τοῦτο γίνεσθαι πέφυκε
τοῦ μὲν φθίνοντος μηνὸς τοῦ δ' ἴσταμένου.

Dubium est, utrum Posidonium an alium quemquam Plutarchus auctorem habuerit; cf. M. POHLENZ: Berliner Philologische Wochenschrift 1912 p. 50—52 in recensione dissertationis M. ADLER, Quibus ex fontibus Plutarchus libellum De facie in orbe lunae hauserit, Lipsiae 1910. Mimmerum ipse Plutarchus legisse videtur; cf. infra annotationem 34.

33

Pseudo-Plutarchus, De musica 8., mor. p. 1133 F-1134 A.

Plutarchi Moralia, vol. VI. fasc. 3., rec. K. ZIEGLER et M. POHLENZ, Lipsiae 1953, p. 7.

Καὶ ἄλλος δ' ἐστὶν ἀρχαῖος νόμος καλούμενος Κραδίας, ὃν φησὶν Ἰππῶναξ Μίμνερον ἀλλῆσαι. Ἐν ἀρχῇ γὰρ ἐλεγεία μεμελοποιημένα οἱ ἀδλωδοὶ ἤιδον· τοῦτο δὲ δηλοῖ ἡ τῶν Παναθηναίων γραφή ἢ περὶ τοῦ μουσικοῦ ἀγῶνος. Γέγονε δὲ καὶ Σαζάδας (δ') Ἀργεῖος ποιητὴς μελῶν τε καὶ ἐλεγείων μεμελοποιημένων· ὁ δ' αὐτὸς καὶ ἀδλητὴς ἀγαθὸς καὶ τὰ Πύθια τρεῖς νενικηκῶς ἀναγέγραπται τούτου καὶ Πίνδαρος μνημονεύει.

Ut multas alias ita hanc quoque partem opusculi Pseudo-Plutarchei ex Heraclide Pontico pendere opinio est prope communis philologorum (cf. DAEBRITZ, Herakleides: RE VIII col. 480; Chr. JENSEN, Herakleides von Pontos bei Philodem und Horaz: Sitzungsber. d. Preuss. Akad. d. Wissensch., 1936, p. 319; K. ZIEGLER, Plutarchos: RE XXI col. 815) dissentiente tamen F. WEHRLI, Die Schule des Aristoteles VII.: Herakleides Pontikos, Basel 1953, p. 112, 114. — Textus adlatus continet Hipponactis fr. 96 Bergk (supra 3). Cf. 42 (7), 49 (6), 27.

34

Plutarchus, Vita Poplicolae 24,4—6 (Compar. Sol. et Popl. 1,4—6).

Plutarchi vitae parallelae, rec. Cl. LINDSKOG et K. ZIEGLER, vol. I. fasc. 1. iterum rec. K. ZIEGLER, Lipsiae 1957, p. 152—153.

Καὶ Τέλλος μὲν ὑπὸ τῶν πολεμίων ὡς ἀνὴρ ἀγαθὸς ἐν τάξει μένων καὶ μαχόμενος κατέστρεψε· Ποπλικόλας δὲ τοὺς μὲν πολεμίους ἀποκτείνας, ὁ τοῦ πεσεῖν εὐτυχέστερόν ἐστι, τὴν δὲ πατρίδα νικῶσαν ἐπιδὼν δι' αὐτὸν ἄρχοντα καὶ στρατηγούντα, τιμηθεὶς δὲ καὶ θριαμβεύσας, ἔτυχε τῆς ζηλουμένης ὑπὸ Σόλωνος καὶ μακαριζομένης τελευτῆς. Ἔτι τοίνυν, οἷς πρὸς Μίμνερον ἀντειπὼν περὶ χρόνου ζωῆς ἐπιπεφώνηκε,

μηδέ μοι ἄκλαυστος θάνατος μόλοι, ἀλλὰ φίλοισι

ποιήσαιμι θανὼν ἄλγεια καὶ στοναχάς,

εὐδαίμονα τὸν Ποπλικόλαν ἄνδρα ποιεῖ. Τελευτήσας γὰρ οὐ φίλοις οὐδ' οἰκείοις μόνον, ἀλλὰ καὶ τῇ πόλει πάσῃ, μυριάσι πολλαῖς, δάκρυα καὶ πόθον καὶ κατήφειαν ἐφ' αὐτῷ παρέσχεν· αἱ γὰρ Ῥωμαίων γυναῖκες ἐπένηθησαν αὐτόν, ὥσπερ υἱὸν ἢ ἀδελφὸν ἢ πατέρα κοινὸν ἀποβαλοῦσαι.

Textus adlatus continet Solonis fr. 2,5—6 Diehl (supra 2); sed tamen cave, ne Ernestum Diehl sequaris, qui sine ullo testimonio elegiae Solonis

Πρὸς Μίμνερον inscriptae ad libidinem adiunxerit sententiam *γηράσκω δ' αἰεὶ
πολλὰ διδασκόμενος*. (Pseudo-Plato, Amat. p. 133 O cum schol.; Plutarch.,
Sol. 2,2. 31,7; etc.). — Cf. **I, 48** et Stob. IV 54,3 (etiam Macarii Rosetum);
Cic., Cato 73, Tusc. I 117 (Ennius, Epigr. 17 Vahlen). — Plutarchus carmina
Mimmermi legisse videtur; cf. K. ZIEGLER, Plutarchos: RE XXI 916.

35

Zenobius, Epitoma paroemiarum Lucilli Tarrhaei et Didymi III 17.

Paroemiographica, Textgeschichtliches zur alten Dichtung und Religion von O. CRUSIUS, mit einer Untersuchung über den Atheniensis 1083 von S. KUGÉAS (Sitzungsberichte der Königlich Bayerischen Akademie der Wissenschaften, Philos.-philol. u. hist. Klasse, Jahrgang 1910, 4. Abhandlung), München 1910, p. 15.

Ἄριστα χωλὸς οἴφει φησὶν ὅτι αἱ Ἀμαζόνες τοὺς γιγνομένους ἄρσενας ἐπήροον ἢ σκέλος ἢ χεῖρα περιελόμεναι· πολεμοῦντες δὲ πρὸς αὐτὰς οἱ Σκύθαι καὶ βουλόμενοι πρὸς αὐτὰς σπείσασθαι, ἔλεγον ὅτι συνέσσονται τοῖς Σκύθαις εἰς γάμον ἀπηρώτοις καὶ οὐ λελωβημένοις· ἀποκρινάμενη δὲ πρὸς αὐτοὺς ἡ Ἀντιάνειρα ἡγεμῶν τῶν Ἀμαζόνων εἶπεν· ἄριστα χωλὸς οἴφει μέμνηται τῆς παροιμίας Μίμ(ν)ερος.

Cf. **18, 30**. Sunt, qui Lucillum Tarrhaeum excerpta ex Didymo hausta suis collectaneis proverbiorum adiunxisse, Zenobium autem epitomam solius Lucilli operis confecisse putent (K. RUPPRECHT, Paroimiographoi: RE XVIII 2 col. 1750). Sed veri similior est opinio Zenobium e duobus operibus separatis Lucilli et Didymi excerpta in unum conflasse (O. CRUSIUS, Analecta critica ad paroemiographos Graecos, Lipsiae 1883, p. 93—94).

36

Strato, *Μοῦσα παιδική*.

Vide infra Anthol. Palat. XII 168: **84**.

37

Commentarius in Antimachi fr. 180 Wyss
papyr. Hermupol. Mediol. II 26—32.

Antimachi Colophonii reliquiae, collegit disposuit emendavit B. WYSS, Berolini 1936, p. 83; Papiri della R. Università di Milano I, a cura di A. VOGLIANO, Milano 1937, p. 41 ss., tab. I (No 17); cf. A. KÖRTE: Archiv für Papyrusforschung 13 (1939) p. 83.

”[]σ[. . . .]ιν δμω[ῆ]ισ’ ἐνδέξεται”· ἀντὶ τοῦ ἐπ[ι]τ[]άξη(ι). Μίμνερμ[ος]
δ’ [ἐν] τῆι Συμρον[η]{ι}ἰδι.
”ὡς οἱ παρ βασιλῆος, ἐπε[ί] τ’] ἐ[ν]εδέξατο μῦθο[ν],
ἢ[ἔξ]αν κοίλη[σ]’ ἀ]σπίσι φραξάμενοι”.

Καὶ Ἐκατ[αῖ]ος ὁ Μελήσι[ός] φησιν [οὔ]τως· „εἴνα[ι] δ' ἐ τὸν ὄφιν δοξέω οὐ μέγα[ν] ο[φ]ῦ]τως ο[φ]ῦδὲ] πε[λώρ]ιον, ἀλ[λ]ὰ δειν[ό]τερον τῶν ἄλλων ὄφίων, καὶ τοῦ[τ]ου [ἔ]νε[γεν] τὸν Ε[φ]ῶ]ρυσθέα [ἔ]νδεξασθαι ὡς ἀμήχανον ἐ[φ]όν]τα”. Καὶ Ἡ[σ]ίοδος· „ἔ[ν] δ' ἄρα κόβραις δ[έξ]ατο”.

VOGLIANO, l. 1. scholiastam ex Didymo hausisse putat, Wyss, op. cit. p. 87 ex Theone grammatico.

38

Pausanias, Graeciae descriptio IX 29,2—4.

Pausaniae Graeciae descriptio, ed. H. HITZIG, commentarium Germanice scriptum addiderunt H. HITZIG et H. BLUEMNER, vol. III. pars I., Lipsiae 1907, p. 359.

Οἱ δὲ τοῦ Ἀλωέως παῖδες ἀριθμὸν τε Μούσας ἐνόμισαν εἶναι τρεῖς καὶ ὀνόματα αὐταῖς ἔθεντο Μελέτην καὶ Μνήμην καὶ Ἀοιδήν. Χρόνωι δὲ ὑστερόν φασι Πίερον Μακεδόνα, ἀφ' οὗ καὶ Μακεδόσιν ὀνόμασται τὸ ὄρος, τοῦτον ἐλθόντα ἐς Θεσπιάς ἐννέα τε Μούσας καταστήσασθαι καὶ τὰ ὀνόματα τὰ νῦν μεταθέσθαι σφίσι. Ταῦτα δὲ ἐνόμιζεν οὕτως ὁ Πίερος ἢ σοφώτερα οἱ εἶναι φανέντα ἢ κατὰ τι μάντευμα ἢ παρά τον διδαχθεὶς τῶν Θραίκων· δεξιώτερον γὰρ τὰ τε ἄλλα ἐδόκει τοῦ Μακεδονικοῦ τὸ ἔθνος εἶναι πάλαι τὸ Θράκιον καὶ οὐχ ὁμοίως ἐς τὰ θεῖα ὀλλυγρον. Εἰσὶ δ' οἱ καὶ αὐτῶι θυγατέρας ἐννέα Πιέρωι γενέσθαι λέγουσι καὶ τὰ ὀνόματα ἅπερ ταῖς θεαῖς τεθῆναι καὶ ταύταις, καὶ ὅσοι Μουσῶν παῖδες ἐκλήθησαν ὑπὸ Ἑλλήνων, θυγατρίδοῦς εἶναι σφῶς Πιέρου. Μίμνερος δὲ, ἐλεγεία ἐς τὴν μάχην ποιήσας τὴν Συμυραίων πρὸς Γόγγην τε καὶ Λυδοῦς, φησὶν ἐν τῶι προοιμίωι θυγατέρας Οὐρανοῦ τὰς ἀρχαιοτέρας Μούσας, τούτων δὲ ἄλλας νεωτέρας εἶναι Διὸς παῖδας.

Cf. 13, 89 et Schol. Apoll. Rhod. III 1; Timotheus Milesius fr. 7 Diehl ap. Athen. III 95 p. 122 C D. — Hausitne Pausanias hic quoque e Rhiano (sicut IV 21,5)? Cf. V. STEFFEN, Quaestiones lyricae I., Poznan 1955, p. 8—9. — Cf. etiam 56.

39

Athenaeus IV 74, p. 173 F—174 A.

Athenaei Naucraticae Dipnosophistarum libri XV, rec. G. KAIBEL, vol. I., Lipsiae 1887, p. 390; cf. Athenaei Dipnosophistarum epitome, rec. S. P. PEPPINK, pars I., Lugduni Batavorum 1937, p. 58.

Δημήτριος δ' ὁ Σηήσιος ἐν ἐκκαίδεκάτῳ Τρωικοῦ διακόσμου ἐν τῇ Λακωνικῇ φησιν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς καλουμένης Ὑακινθίδος ἰδρῶσθαι ἥρωας Μάτωνα καὶ Κεράωνα ὑπὸ τῶν ἐν τοῖς φιδιτίοις ποιούντων τε τὰς μάζας καὶ κεραννόντων τὸν οἶνον διακόνων· ὁ δ' αὐτὸς ἱστορεῖ κὰν τῶι τετάρτῳ καὶ εἰκοστῶι τῆς αὐτῆς πραγματείας Δαίτην ἥρωα τιμώμενον παρὰ τοῖς Τρωσίν, οὗ μνημονεύειν Μίμνερον.

Demetrii Scepsii fr. 14 Gaede (14) memorat Mimnermum (aliud fragmentum ab Athenaeo supra adlatum est fr. 10 Gaede). — Cf. Eustath. in Od. p. 1413.

Athenaeus XI 39, p. 470 A B.

Ed. KAIBEL, vol. III., Lipsiae 1890, p. 33; S. P. PEPPINK, *Observationes in Athenaei Deipnosophistas*, Lugduni Batavorum 1936, p. 64.

Μίμνερμος δὲ Ναννοῖ ἐν εὐνήῃ φησι χρυσοῖι κατεσκευασμένῃ πρὸς τὴν χρεῖαν ταύτην ὑπὸ Ἡφαίστου τὸν Ἥλιον καθεύδοντα περαιούσθαι πρὸς τὰς ἀνατολάς, αἰνισσόμενος τὸ κοῖλον τοῦ ποτηρίου· λέγει δ' οὕτως·

Ἡέλιος μὲν γὰρ ἔλαχεν πόνον ἤματα πάντα,
οὐδέ ποτ' ἄμπανσις γίγνεται οὐδεμία
ἵπποισίν τε καὶ αὐτῶι, ἐπεὶ ῥοδοδάκτυλος Ἥῳς
Ἶκεανὸν προλιποῦσ' οὐρανὸν εἰσαναβῆι·
5 τὸν μὲν γὰρ διὰ κύμα φέρει πολυήρατος εὐνή
κο(ι)τλή Ἡφαίστου χερσὶν ἐληλαμένη
χρυσοῦ τιμήεντος, ὑπόπτερος, ἄκρον ἐφ' ὕδωρ
εὐδονθ' ἀρπαλέως χώρον ἀφ' Ἑσπερίδων
γαῖαν ἐς Αἰθιοπῶν, ἵνα δὴ θοὸν ἄρμα καὶ ἵπποι
10 ἔστασ', ὄφρ' Ἥῳς ἠριγένεια μόληι·
ἔνθ' ἐπέβη ἑτέρων ὀρέων Ὑπερίονος υἱός.

Of. de scapha Solis poculo comparata Pisand., Panyas., Stesichor., Antim., Aeschyl., Pherecyd. Theolyt. ap. Athen. 1. 1. (XI 38—39 p. 469 D—470 D). Vide etiam 80, 92 et Synes., De regno 20; Aeschyl., Prometh. liberat. fr. 192 Nauck².

41

Athenaeus XIII 70—71, p. 597 A B F 598 A.

Ed. KAIBEL, vol. III. p. 316—318; PEPPINK, *Observationes* p. 83.

Παρέλιπον δὲ καὶ τὴν Μίμνερμον ἀθλητρίδα Ναννώ καὶ τὴν Ἑρμησιάνακτος τοῦ Κολοφωνίου Λεόντιον· ἀπὸ γὰρ ταύτης ἐρωμένης αὐτῶι γενομένης ἔγραψεν ἐλεγειακὰ τρία βιβλία, ὧν ἐν τῶι τρίτῳ κατάλογον ποιεῖται ἐρωτικῶν, οὕτως πῶς λέγων·

.....
35 Μίμνερμος δέ, τὸν ἠδὸν ὃς εὔρετο πολλὸν ἀνατλάς
ἦχον καὶ μαλακοῦ πνεῦμ' ἀπὸ πενταμέτρον,
καίετο μὲν Ναννοῦς, πολίωι δ' ἐπὶ πολλάκι λωτῶι
κνημωθεὶς κώμους εἶχε σὸν Ἑξαμύηι·
ἦχθεε δ' Ἑρμόβιον τὸν αἰὶ βαρὸν ἠδὲ Φερεκλήν
40 ἔχθρὸν μισήσας· τοῦ ἀνέπεμψεν ἔπη.

De Mimnermo loquuntur Hermesian. fr. 2, 35—40 Diehl: 5.

Athenaeus XIV 12, p. 620 C.

Ed. KAIBEL vol. III. p. 367.

Χαμαιλέον δὲ ἐν τῷ περὶ Στησιχόρου καὶ μελωιδηθῆναι φησιν οὐ μόνον τὰ Ὀμήρου, ἀλλὰ καὶ τὰ Ἡσίοδου καὶ Ἀρχιλόχου, ἔτι δὲ Μυμνέρον καὶ Φωκυλίδου.

Legitur apud Athenaeum Chamaeleontis fr. 28 Wehrli : 7. Cf. **33 (3), 49 (6), 27, 81.**

43

Athenaeus XV 55—56 p. 698 B 699 B C.

Ed. KAIBEL vol. III. p. 546, 548 ; PEPPINK, *Observationes* p. 93 ; cf. *Athenaei Dipnosophistarum epitome*, rec. S. P. PEPPINK, pars II., Lugduni Batavorum 1939, p. 160—161.

Πολέμων δ' ἐν τῷ δωδεκάτῳ τῶν πρὸς Τίμαιον περὶ τῶν τὰς παρωιδίας γεγραφότων ἱστορῶν τάδε γράφει "Ὅτι δὲ ἦν τις περὶ αὐτοὺς δόξα παρὰ τοῖς Σικελιώταις, Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλὸς ὁ τραγωιδιοδιδάσκαλος ποιήσας ἐλεγείον τρόπον τοῦτον δηλοῖ·

*ὥς Ἀγαθοκλείος λάσαι φρένες ἤλασαν ἔξω
πατρίδος, ἀρχαίων ἦν ἡδ' ἀνῆρ προγόνων
εἰδῶς ἐκ νεότητος αἰεὶ ξείνοισιν ὁμιλεῖν*

*ξείνος, Μυμνέρον δ' εἰς ἔπος ἄκρον ἰὼν
5 παιδομανεῖ σὺν ἔρωτι πότῆς ἴσον ἔγραφε δ' ὠνήρ*

*εὖ παρ' Ὀμηρεῖην ἀγλαίην ἐπέων
πισύγγουσι ἢ φῶρας ἀναιδέας ἢ τινα χλοῦνην
φλύων ἀνθηρῆσι σὺν κακοδαιμονίῃ,*

*10 τοῖα Συρηκοσίοις καὶ ἔχων χάριν. Ὅς δὲ Βοιωτοῦ
ἔκλυεν, Ἐδβοῖοι τεύρεται οὐδ' ὀλίγον.*

Apud Athenaeum legitur Polemonis fragmentum 45 Preller (**12**), quod continet Alex. Aetol. fr. 3 Diehl : **8.**

44

Scholia Florentina ad Callim. fr. 1,11—12 Pfeiffer.

Publicazioni della Società italiana per la ricerca dei papiri greci e latini in Egitto : *Papiri greci e latini*, vol. XI, Firenze 1935, p. 144, 146 (No 1219) ; cf. *Callimachus*, ed. PFEIFFER, vol. I. p. 3.

[παρα]τίθεται τε ἐν σ(υ)γκρίσει τὰ ὀλίγων στί[χ(ων) ὄν]τ(α) ποιήματα Μυμνέρον τοῦ Κο[λοφω]νίου καὶ Φιλ[ε]ῖτα τοῦ Κώϊου βελτ[ε]ρίονα [τ(ῶν) πολ]υστίχων αὐτ(ὰ) φάσκων εἶναι[. . .]

„Telchinibus”, ut Callimachus detrectatores „oligostichiae” suae appellat, adnumerantur in antecedentibus scholii versibus Dionysii duo (nobis ignoti), Asclepiades Posidippusque (Antimachi laudatores), Praxiphanes (etiam alio

carminibus a Callimacho invasus) et alii (quorum nomina in papyro mutilata certe expleri non possunt). — Cf. 10, 28. — Redactor scholiorum Florentinorum Theonem (M. POHLENZ, Kallimachos' Aitia: Hermes 68 [1933] p. 312) vel, quod veri est similis, Epaphroditum excerpserit; cf. G. COPPOLA, Il prologo degli Aitia ed il commento di Epaphroditos: Rendiconti della R. Accademia di Bologna, Ser. III. vol. VII (1932—1933) p. 3—28; H. HERTER: Jahresbericht über die Fortschritte der klassischen Altertumswissenschaft 255 (1937) p. 97.

45

Porphyrio ad Horat. epist. I 6,65.

Pomponii Porphyrii commentum in Horatium Flaccum, rec. A. HOLDER (Scholia antiqua in Q. Horatium Flaccum, rec. A. HOLDER et O. KELLER, vol. II.), Ad Aeni Pontem 1894, p. 325; cf. Pomponii Porphyrii commentarii in Q. Horatium Flaccum, rec. Guil. MEYER, Lipsiae 1874, p. 275.

„Si, Mimnermus uti censet”. Mimnermus elegiarum scriptor fuit in quadam egloga Hieronymi sectam commendans, qui summum bonum indolentiam, quam Graeci ἀπονίαν nominant, molestias amoris plus incommodi quam gaudii habere demonstrat.

Cf. 21 (una cum 58, 99), 66, 69.

46

Porphyrio ad Horat. epist. II 2,101.

Ed. HOLDER, p. 399; cf. ed. MEYER, p. 335.

„Optivo”. Adoptivo et adscito. Alcaeus autem lyrici carminis, Callimachus elegiaci auctor est. Mi(m)nermus duos libros luculenti(b)us scripsit.

Cf. 22.

47

Aelianus, Varia historia XII 36.

Claudii Aeliani Varia historia, Epistolae, Fragmenta, rec. R. HERCHER, accedunt rei accipitrariae scriptores etc. Lipsiae 1866, p. 132; cf. Aeliani De natura animalium, Varia historia, Epistolae et Fragmenta, etc., rec. R. HERCHER, Parisiis 1858, p. 394.

Ἐοίκασιν οἱ ἀρχαῖοι ὑπὲρ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν τῆς Νιόβης παίδων μὴ συνάδειν ἀλλήλοις. Ὀμηρος μὲν ἐξ λέγει ἄρρενας καὶ τοσαύτας κόρας, Λᾶσος δὲ δις ἑπτὰ λέγει, Ἡσιόδος δὲ ἑννέα καὶ δέκα, εἰ μὴ ἄρα οὐκ εἰσὶν Ἡσιόδου τὰ ἔπη, ἀλλ' ὥς πολλὰ καὶ ἄλλα κατέφρευται αὐτοῦ. Ἀλκμᾶν δέκα φησὶ, Μίμνερος εἴκοσι, καὶ Πίνδαρος τοσοῦτους.

Diogenes Laertii de clarorum philosophorum vitis . . . libri decem, rec. O. G. COBET, accedunt Olympiodori etc., Parisiis 1878, p. 14—15; H. DIELS, Onomatologisches: Hermes 37 (1902) 481; cf. E. MARTINI, Analecta Laertiana, pars prima: Leipziger Studien zur classischen Philologie 19 (1899) p. 73—177.

Φασὶ δ' αὐτὸν (Σόλων) καὶ Μιμνέρομον γράφαντος·
 Αἰ γὰρ ἄτερ νόσων τε καὶ ἀργαλέων μελεδόνων
 ἔξηκονταέτη μοῖρα κίχου θανάτου,
 ἐπιτιμῶντα αὐτῷ εἰπεῖν·
 ἀλλ' εἴ μοι κἄν νῦν ἔτι πείσῃαι, ἔξελε τοῦτο,
 μὴ δὲ μέγαιρ', ὅτι σεῦ τοῖον ἐπεφρασάμην,
 καὶ μεταποιήσου, λυγναιστάδη, ὧδε δ' αἶειδε·
 ὀγδωκονταέτη μοῖρα κίχου θανάτου.

Textus adlatus continet Solonis fr. 22, 1—4 Diehl: 1. Cf. etiam 34, 77, 97, Herond. 10 (ap. Stob. IV p. 1041 Hense) et Liban. or. XII 99. — Diogenem Laertium de Solone et Mimnermo narrationem popularem nullo fonte, nulla investigatione docta confirmatam retulisse putat V. De MARCO, Studi intorno a Mimnermo: Rendiconti dell' Istituto Lombardo, Classe di Lettere 73 (1939—1940) p. 318, sed immerito; alibi demonstrabo nil esse, cur verbis Diogenis fidem historicam abrogemus.

Pseudo-Censorinus, Fragmentum de disciplinis, De musica.

Grammatici Latini, rec. H. KEIL, vol. VI. Scriptores artis metrici, Lipsiae 1874, p. 607—608; Die Schule des Aristoteles II. Aristoxenos, Text und Kommentar von F. WEHRLI, Basel 1945, p. 33.

Prior est musicā inventionē metrica. Cum sint enim antiquissimi poetarum Homerus Hesiodus Pisander, hos secuti elegiarii Callinus Mimnermus Euenus, mox Archilochus et Simonides trimetrum iambicum <et> choriacum catalecticum tetrametrum composuerint, Archilochus etiam commata versibus adplicando variavit, † ea potius † per plurimas species secuit Alcman, † numeros etiam minuit in carmen. † Hinc poetice melice dicta. Telesilla etiam Argiva minutiores edidit numeros. Quae species cum iam displiceret et integra brevior videretur, magnitudine Pindari adserta est, qui liberos etiam numeros modis edidit. Hos secuti musici Timotheus et Polyidos et Hyperides et Phyllis et clarissimus cum peritia tum eloquentia Aristoxenus modulati protinus cantus nec tamen anno putes antiquiores cantus esse numeris, sed rusticos et inconditos, postque hos poetica valuit veluti legitima, musica licentior magisque modulata.

Textus Pseudo-Censorini valde confusus continet Aristoxeni fr. 92 Wehrli: 6. — Pseudo-Censorinum ex Caesio Basso hausisse suspicatus est Lachmann: Censorinus, De die natali, rec. O. JAHN, Berolini 1845, p. XIII. — Cf. 33 (3), 42 (7), 27.

Solinus XI 16.

O. Iulii Solini collectanea rerum memorabilium, iterum rec. Th. MOMMSEN, Berolini 1895, p. 167.

Ingenia Asiatica inclita per gentes fuere. Poetae Anacreon, inde Mimnermus et Antimachus, deinde Hipponax, deinde Alcaeus, inter quos etiam Sappho mulier.

51

Marius Plotius Sacerdos, Artes grammaticae III 3.

Gramm. Lat. rec. KEIL, vol. VI. p. 509—510.

Elegiacum metrum dictum est, quod *æ* sonat interiectionem flentis, et hoc metro mortuis fletus componebant antiqui vel epigrammata consecrationum, sicut Horatius docet de arte poetica sic :

versibus inpariter iunctis querimonia primum,
post etiam inclusa est voti sententia compos.

Auctorem vero huius metri, id est elegiaci, alii Pythagoram, alii Ortugen, non nulli Mimnermum dicunt. Unde de incerto auctore eleganter Horatius lusit sic :

quis tamen exiguos elegos emisit auctor,
grammatici certant, et adhuc sub iudice lis est.

Cf. 54, 67, 86. — Horatium in arte poetica, cuius versus 75—78 Marius Plotius Sacerdos adfert, Neoptolemum auctorem habuisse indicat Porphyrio. Neoptolemus autem ex Heraclide Pontico hausisse videtur; cf. Philodemos über die Gedichte, fünftes Buch, gr. Text mit übers. u. Erläut. von Chr. JENSEN, Berlin 1923, p. 127; Chr. JENSEN, Herakleides von Pontos bei Philodem und Horaz: Sitzungsber. d. Preuss. Akad. d. Wissensch., 1936, p. 319. Cf. etiam adnotationem 17.

52

Aelius Festus Aphthonius, De metris omnibus.

Vide infra Mar. Victorin., Art. gramm. III: 54.

Aphthonius, quae de pentametro tamquam metro „derivato” scripsit, ex opere Caesii Bassi saec. III retractato et suppleto hausisse videtur (R. WESTPHAL, Allgemeine gr. Metrik [Metrik d. gr. Dramatiker u. Lyriker von A. ROSSBACH u. R. WESTPHAL, II 2], Leipzig 1865, p. 91—94), non ex alio quodam fonte (cf. M. SCHANZ, Gesch. d. röm. Lit. IV 1, München 1914, p. 151).

53

Eusebius, Chronica.

Ohr. MARX, Commentatio de Mimnermo poeta elegiaco. Kösfeld 1831, p. 15 scribit: „Floruisse Mimnermum olympiade XXXVIII. perhibet Eusebius in Chron.” Sed re vera de Mimnermo in chronicis Eusebianis nulla fit mentio.

Marius Victorinus, *Ars grammatica* III.

Grammatici Latini, rec. H. KEIL, vol. VI., p. 107.

Considerantibus nobis, quot ex dactylico heroo per singulos prototyporum canonas metrorum species procreentur, manifesta ratione reperio primam eius veluti subolem a pentametro versu coepisse. Unde consequenti ratione initium suscepti operis {de versu pentametro ab eodem ordiemur quod metrum *τεσσαρεσκαίδεκάσύλλαβον Σαπφικόν* et *Αιολικόν* dicitur}. Quod <metrum> invenisse fertur Callinous Ephesius. Alii vero Archilochum eius auctorem tradiderunt, quidam Colophonium quendam, super quorum opinione apud grammaticos magna dissensio est.

Liber quartus artis grammaticae Marii Victorini desinit in his verbis (*Gramm. Lat.* vol. VI. p. 173): „Aelii Festi Athonii v. p. de metris omnibus explicit liber III.” Inde apparet Marium Victorinum libros Athonii exscripsisse: 52. Cf. 51, 67, 70, 86.

Scholia Bobiensia in Cic. pro Archia 25.

Scholia in Ciceronis orationes Bobiensia, ed. P. HILDEBRANDT, Lipsiae 1907, p. 164.

„Epigramma in eum fecisset, tantum modo alternis versibus” . . . Alternos igitur versus dicit elegiacos metris scilicet dissentientibus varios. Primus autem videtur elegiacum carmen scribisse Callinos. Adicit Aristoteles praeterea hoc genus poetas Antimachum Colophonium, Archilochum Parium, Mimnermum Colophonium, quorum numero additur etiam Solon, Atheniensium legum scribtor nobilissimus.

Scholium supra adlatum continet Aristotelis fr. 676 Rose: 4. Ceterum V. ROSE, Aristoteles pseudepigraphus, Lipsiae 1863, p. 619 pro nomine „Aristoteles” scribendum putat „Aristocles”; sed lectionem „Aristoteles” veram genuinamque esse demonstrat C. A. BAPP, De fontibus quibus Athenaeus in rebus musicis lyricisque enarrandis usus sit: *Leipziger Studien zur classischen Philologie* 8 (1885) p. 96. — Cf. adnot. 17.

Stobaeus III 7 (*Περὶ ἀνδρείας*), 11

Ioannis Stobaei Anthologii libri duo posteriores, rec. O. HENSE, vol. I., Berolini 1894, p. 311.

Μιμνέρομον.

Ὁδὲ μὲν δὴ κείνον γε μένος καὶ ἀγήνορα θυμὸν
τοῖον ἐμεῦ προτέρων πέθουμαι, οἳ μιν ἴδον
Λυδῶν ἵππομάχων πυκινὰς κλονέοντα φάλαγγας

"Ερμιον ἄμ πεδίον, φῶτα φερεμμελίην
 5 τοῦ μὲν ἄρ' οὐ ποτε πάμπαν ἐμέμψατο Παλλὰς Ἀθήνη
 δριμύ μένος κραδίης, εἴθ' ὃ γ' ἀνὰ προμάχους
 σεύαθ' αἱματόεν(τος ἐν) ὑσμίνῃ πολέμοιο
 πικρὰ βιαζόμενος δυσμενέων βέλεα
 οὐ γάρ τις κείνον δηῖων ἔτ' ἀμεινότερος φῶς
 10 ἔσκεν ἐποίχεσθαι φυλόπιδος κρατερῆς
 ἔργον, ὅτ' ἀγῆσι φέρετ' ὠκέος Ἑλλίοιο.

Cf. 38; Aristid., or. XVII (Keil) 5 (or. XV p. 373 Dindorf).

57

Stobaeus III 11 (*Περὶ ἀληθείας*), 12.

Ed. HENSE vol. I. p. 431.

Μιμνέρομον Ναννοῦς.
 ἀληθείη δὲ παρέστω
 σοὶ καὶ ἐμοί, πάντων χρῆμα δικαιοτάτον.

Cf. Florilegium sacrum profanum eod. Laurent. plutei VIII n. 22 (Stob., ed. HENSE I. 1.).

58

Stobaeus IV 20 (*Περὶ Ἀφροδίτης* pars I.: *Περὶ Ἀφροδίτης Πανδήμιον παρεχούσης τὴν αἰτίαν τῆς γενέσεως τοῖς ἀνθρώποις καὶ περὶ Ἔρωτος τῶν κατὰ τὸ σῶμα ἡδονῶν*), 16.

Ed. HENSE, vol. II., Berolini 1909, p. 439.

Μιμνέρομον.

Τίς δὲ βίος, τί δὲ τερπνὸν ἄτερ χροσῆς Ἀφροδίτης;
 Τεθναίνῃ, ὅτε μοι μηκέτι ταῦτα μέλοι,
 κροπταδίη φιλότης καὶ μέλιχα δῶρα καὶ εὐνή,
 οἷ' ἤβης ἄνθεα γίγνεται ἀρπαλῆα
 5 ἀνδράσιν ἢ δὲ γυναιξίν. Ἐπεὶ τ' ὀδνηρόν ἐπέλθη
 γῆρας, ὃ τ' αἰσχρὸν ὁμῶς καὶ κακὸν ἄνδρα τιθεῖ,
 αἰεὶ μιν φρένας ἀμφὶ κακαὶ τείρουσι μέριμναι,
 οὐ δ' ἀγὰς προσορῶν τέρεται Ἑλλίοιο,
 ἀλλ' ἐχθρὸς μὲν παισίν, ἀτίμαστος δὲ γυναιξίν
 10 οὕτως ἀργαλέον γῆρας ἔθηγε θεός.

Cf. 21 (una cum 45, 66, 69), 99 et Plutarch., De virt. moral. 6, mor. p. 445 F; Simonid. fr. 57 Diehl ap. Athen. XII 5, p. 512 C; Eurip., Hercul. 638 ss.; Hesych. s. v. μέλιχα, ὀδνηρόν; Catull. 62, 46—47.

Stobaeus IV 34 (*Περὶ τοῦ βίου ὅτι βραχὺς
καὶ ἐτελής καὶ φροντίδων ἀνάμεστος*), 12.

Ed. HENSE vol. III., Berolini 1912, p. 827—828.

Μιμνέρομον.

Ἡμεῖς δ' οἶά τε φύλλα φύει πολυάνθεμος ὦρη
ἕαρος, ὅτ' αἰψ' ἀγῆι αὔξεται ἡελίου,
τοῖσ' ἴκελοι πῆγχιον ἐπὶ χρόνον ἄνθεσιν ἤβης
τερπόμεθα, πρὸς θεῶν εἰδότες οὔτε κακὸν
5 οὔτ' ἀγαθόν· Κῆρες δὲ παρεστήκασι μέλαιναι,
ἢ μὲν ἔχουσα τέλος γήραος ἀργαλέον,
ἢ δ' ἑτέρη θανάτοι· μίνυθα δὲ γίγνεται ἤβης
καρπός, ὅσον τ' ἐπὶ γῆν κίδναται ἡέλιος.
Αὐτὰρ ἐπὶν δὴ τοῦτο τέλος παραμείψεται ὦρης,
10 αὐτίκα δὴ τεθνάναι βέλτιον ἢ βίωτος·
πολλὰ γὰρ ἐν θυμῷ κακὰ γίγνεται· ἄλλοτε οἶκος
τρυχοῦται, πενήης δ' ἔργ' ὀδυνηρὰ πέλει·
ἄλλος δ' αὖ παίδων ἐπιδεδύεται, ὧν τε μάλιστα
ἱμείρων κατὰ γῆς ἔρχεται εἰς Ἀΐδην·
15 ἄλλος νοῦσον ἔχει θυμοφθόρον· οὐδέ τις ἔστιν
ἀνθρώπων, ὧι Ζεὺς μὴ κακὰ πολλὰ διδοῖ.

Cf. Semonid. fr. 29 Diehl ap. Stob. IV 34, 28; Eurip., *Hercul.* 638 ss.;
eleg. adesp. 5 Diehl ap. Plut., *Consol. ad Apoll.* 26, p. 115 A; Prop. II 15,
51—54.

60

Stobaeus IV 38 (*Περὶ ἰατρῶν καὶ ἰατρικῆς*), 3—3 A.

Ed. HENSE vol. III. p. 898—899.

{Κατὰ ἰατρῶν} Μιμνέρομον Ναννοῦς.
<ὄπ>οἶα δὴ φιλοῦσιν {οἱ} ἰατροὶ λέγειν,
τὰ φαῦλα μείζω καὶ τὰ δεῖν' ὄπερ φόβον,
πυργοῦντες αὐτούς.

Mimnermi versus una cum lemmate sequenti e textu excidisse videntur.

61

Stobaeus IV 50 (*Περὶ γήραος pars II.: Ψόγος γήραος*), 32.

Ed. HENSE vol. III. p. 1036.

Μιμνέρομον.

Τὸ πρὶν ἑὼν κάλλιστος, ἐπὶν παραμείψεται ὦρη,
οὐδὲ πατὴρ παισὶν τίμιος οὔτε φίλος.

Stobaeus IV 50 (*Περὶ γήρας*, pars II.: *Ψόγος γήρας*), 68—69.

Ed. HENSE vol. III. p. 1045.

Μιμνέρμου Ναννοῦς.

*Τιθωνῶι μὲν ἔδωκεν ἔχειν κακὸν ἄφθιτον <ὁ> Ζεὺς
γῆρας, ὃ καὶ θανάτου ὄλγιον ἀργαλέον.*

Μιμνέρμου Ναννοῦς.

*Ἄλλ' ὀλιγοχρόνιον γίγνεται ὥσπερ θναο
ἦβη τιμήσσαι τὸ δ' ἀργαλέον καὶ ἄμορφον
γῆρας ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτίχ' ὑπερκρέμαται,
ἐχθρὸν ὁμῶς καὶ ἄτιμον, ὃ τ' ἄγνωστον τιθεῖ ἄνδρα,
5 βλάπτει δ' ὀφθαλμοὺς καὶ νόον ἀμφιχυθέν.*

Cf. Theogn. 1017—1022; Eurip., *Hercul.* 638 ss.

Stobaeus IV 57 (*Ὅτι οὐ χρεὶ παροινεῖν εἰς τοὺς τετελευτηκότας*), 11—12.

Ed. HENSE vol. III. p. 1139.

Μιμνέρμου ἐκ Νεοπτολέμου.

*Δεινοὶ γὰρ ἄνδρὶ πάντες ἐσμὲν εὐκλεεῖ
ζῶντι φθονῆσαι, καθανόντα δ' αἰνέσαι.*

Versus Mimnermi nomenque poetae tragici, qui „Neoptoleum” scripserat, e textu excidisse videntur. — Cf. 98.

Cyrillus.

K. SITTL, *Geschichte der griechischen Literatur I.*, München 1884, p. 256: „Kyrillos Anecd. Par. IV 196,27 nennt als alte Elegiker blos Kallinos und Mimnermos.” At errat K. Sittl! Nam *Anecdota Graeca e codd. manuscriptis Bibliothecae regiae Parisiensis*, ed. J. A. CRAMER IV., Oxonii 1841, p. 196,27 non opus quoddam Cyrilli, sed anonymos canones scriptorum Byzantinos Tab. C continet, quorum partem ad poetas elegiariorum spectantem afferemus infra 87.

Salustius, *Argumentum Sophocle. Antig.*

Scholia in Sophocleis tragoediis septem, vol. II., ed. G. DINDORFIUS, Oxonii 1852, p. 19—20.

Τὸ μὲν δράμα τῶν καλλίστων Σοφοκλέους. Στασιάζεται δὲ τὰ περὶ τὴν ἡρωίδα ἱστορούμενα καὶ τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς Ἰσμήνην. Ὁ μὲν γὰρ Ἴων ἐν τοῖς διθυράμβοις καταπορηθῆναι φησὶ ἀμφοτέρως ἐν τῷ ἱερῶι τῆς Ἥρας ὑπὸ Λαοδάμαντος τοῦ Ἐτεοκλέους. Μιμνερμος δὲ φησὶ τὴν μὲν Ἰσμήνην προσομιλοῦσαν Θεοκλυμένωι ὑπὸ Τυδέως κατὰ Ἀθηνας ἐγκέλευσιν τελεντῆσαι. Ταῦτα μὲν οὖν ἔστιν τὰ ξένως περὶ τῶν ἡρωίδων ἱστορούμενα.

Pseudo-Acro in Horat. epist. I 6,65.

Pseudoacronis scholia in Horatium vetustiora, rec. O. KELLER, vol. II., Lipsiae 1904, p. 236.

⟨„Mimnermus”⟩ Poeta Epicureus, qui multa elegiaco metro de eadem secta conscripsit.

Cf. 21 (58, 99), 45, 69.

Orio, Lexicon s. v. ἔλεγος.

Orionis Thebani Etymologicon, ed. F. Guil. STURZIUS, Lipsiae 1820, col. 58.; Didymi Chalcenteri fragmenta quae supersunt omnia collegit et disposuit M. SCHMIDT, Lipsiae 1854, p. 387.

Ἔλεγος ὁ θρήνος διὰ τὸ δι' αὐτοῦ τοῦ θρήνου εἶ λέγειν τοὺς κατοικομένους. Ἐδρετὴν δὲ τοῦ ἔλεγείου οἱ μὲν τὸν Ἀρχιλόγον, οἱ δὲ Μίμνερον, οἱ δὲ Καλλίων παλαιότερον. Ὅθεν πεντάμετρον τῷ ἠρωϊκῷ συνήπιον οὐχ ὁμοδρομοῦντα τῇ τοῦ προτέρου δυνάμει, ἀλλ' οἷον συνεκπνέοντα καὶ συν⟨ναπο⟩σβεγνύμενον ταῖς τοῦ τελευταίου τύχαις· οἱ δ' ὕστερον πρὸς ἅπαντας ⟨ἀ⟩διαφόρως. Οὔτω Δίδυμος ἐν τῷ περὶ ποιητῶν.

Apud Orionem legitur Didymi fragmentum IV 9,1 Schmidt: 17. Cf. 86, 51, 54, 70.

Proclus, Chrestomathia grammatica.

Vide infra Phot., Biblioth. cod. 239, 24—27 p. 319 B 6—14 : 71.

Enumerationem elegiariorum poetarum ab ipso Proclo compositam esse recte opinantur O. KROEHNERT, Canonesne poetarum scriptorum artificum per antiquitatem fuerunt?, Regimonti Pr. 1897, p. 30 et A. SEVERYNS, Recherches sur la Chrestomathie de Proclus, première partie: Le codex 239 de Photius, tome II., Liège 1938, p. 104. Tantum cetera, quae de elegia apud Proclum leguntur, ex Didymo pendere videntur (cf. FAERBER, op. cit. Abh. p. 38—39, Anhang p. II.). Alia excogitavit de Proclo quasi etiam in enumeratione elegiacorum Didymum secuto V. De MARCO, I. 1. p. 321—322.

TESTIMONIA MEDIAEVALIA

(No 69—100)

Schol. φ ψ ad Horat. epist. I 6,65.

Scholia in Horatium λ φ ψ codicum Parisinorum Latinorum 7972, 7974, 7971, ed. H. J. BOTSCHUYVER, Amstelodami 1935, p. 359.

„Mimnermus”. Mimnermus scriptor elegiorum fuit, qui dixit nihil esse iucundum sine amore et iocis concordans Epicureorum sectae.

Cf. 21 (cum 58, 99), 45, 66.

70

Isidorus Hispal., Orig. I 39,14—15.

Isidori Hispalensis episcopi Etymologiarum sive Originum libri XX, rec. W. M. LINDSAY, tom. I., Oxonii 1911, I XXXIX 14—15.

Elegiacus autem dictus eo, quod modulatio eiusdem carminis conveniat miseris. Terentianus hos elegos dicere solet, quod clausula talis tristibus, ut tradunt, aptior esset modis. Hic autem vix omnino constat a quo sit inventus, nisi quia apud nos Ennius eum prior usus est. Nam apud Graecos sic adhuc lis grammaticorum pendet, ut sub iudice res relegata sit. Nam quidam eorum Colophonium quendam, quidam Archilochum auctorem atque inventorem volunt.

Cf. 51, 54, 67, 86 et Terentian. Maur. 1721—2

71

Photius, Biblioth. cod. 239 (Procli Chrestomath.), 24—27, p. 319 B 6—14.

A. SEVERYNS, Recherches sur la Chrestomathie de Proclus, première partie: Le codex 239 de Photius, tome II., Liège—Paris 1938, p. 38.

Τὴν δὲ ἐλεγίαν συγκεῖσθαι μὲν ἐξ ἠρώϊου καὶ πενταμέτρου στίχου, ἀρμόζειν δὲ τοῖς κατοικομένοις. Ὅθεν καὶ τοῦ ὀνόματος ἔτυχεν· τὸ γὰρ θρηῆνος ἔλεγον ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ καὶ τοὺς τετελευτηκότας δι' αὐτοῦ εὐλόγουν. Οἱ μέντοι γε μεταγενέστεροι ἐλεγείαι πρὸς διαφοροὺς ὑποθέσεις ἀπεχρήσαντο. Λέγει δὲ καὶ ἀριστεῦσαι τῷ μέτρῳ Καλλίνον τε τὸν Ἐφέσιον καὶ Μίμνεμον τὸν Κολοφώνιον, ἀλλὰ καὶ τὸν τοῦ Τηλέφου Φιλήταν τὸν Κῶιον καὶ Καλλιμάχον τὸν Βάππου· Κρηναῖος δ' οὗτος ἦν.

Cf. 68, 76, 87, 90.

72

Etymologicum genuinum s. v. βάξις

In universum vide M. E. MILLER, Mélanges de littérature grecque contenant un grand nombre de textes inédits, Paris 1868; R. REITZENSTEIN, Geschichte der griechischen Etymologica, Leipzig 1897, p. 1—69. — Millerus enumerans lemmata etymologici codicis Laurentiani Sancti Marci 304 saec. XI, item non nullas lectiones eiusdem manuscripti, quae ab textu Etymologici magni a Th. Gaisford editi discrepant, scribit: "Βάξις, 187, 45. Fr. Mimn. φάξις εἶχε pro βάξις ἔχει". — Verba ipsius Etymologici magni (ed. Gaisford) s. v. βάξις adferemus infra 88.

Euphemiana sylloge epigr. 46.

Anthologia Graeca epigrammatum Palatina cum Planudea, ed. H. STADTMUELLER, vol. III. pars 1., Lipsiae 1906, p. 35—36 (ad Anth. Pal. IX 50).

*Μιμνέρμου.
Παραναιτικόν.*

*Τὴν σαντοῦ φρένα τέρπε· δυσηλεγέων δὲ πολιτέων
ἄλλος τίς σε κακῶς, ἄλλος ἄμεινον ἐρεῖ.*

Cf. 83 (75), 93 et Theogn. 793—796.

Constantinus Cephalas, Anthol. epigr. lib. III.

Vide infra Anthol. Palat. VII 405 : 82.

Hoc carmen sepulcrum Constantinus Cephalas ex „Corona” Philippi transscripsit; cf. R. WEISSHÄUPL, Die Grabgedichte der griechischen Anthologie (Abhandlungen d. archäol.-epigraph. Seminares d. Univers. Wien VII.), Wien 1889, p. 18.

Constantinus Cephalas, Anthol. epigr. lib. IV.

Vide infra Anthol. Palat. IX 50 : 83.

Hoc epigramma Constantinus Cephalas ex „Corona” Meleagri sumpsisse videtur; cf. WEISSHÄUPL, op. cit. p. 10.

Canones scriptorum Byzantini, Tab. M, poetae elegiaci.

O. KROEHNERT, Canonesne poetarum scriptorum artificum per anti-quitatem fuerunt?, Regimonti Pr. 1897, p. 6.

Ἐλεγειοποιεῖται δὲ Καλλίνος, Μίμνερος, Φιλίππας, Καλλιμαχος.

Cf. 71 (68), 87, 90.

Suidas s. v. *Μίμνερος*.

Suidae Lexicon, ed. A. ADLER, pars III, Lipsiae 1933, p. 397 (No 1077).

Μίμνερος, Λιγυρτυάδου, Κολοφώνιος ἢ Συμυρναῖος ἢ Ἀστυπάλαιεύς, ἐλεγειοποιός. Γέγονε δ' ἐπὶ τῆς λζ' ὀλυμπιάδος, ὡς προτερεῦειν τῶν ζ'

σόφων· τινὲς δὲ αὐτοῖς καὶ συγχροεῖν λέγουσιν. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Λιγναστάδης διὰ τὸ ἐμμελὲς καὶ λιγύ. Ἔγραψε βιβλία ταῦτα πολλά.

Cf. **1, 48.** — Suidas vitam Mimnermi ex epitoma Onomatologi Hesychii sumpsisse videtur medio saec. IX redacta (Suidae Lexicon, ed. A. ADLER, pars I., Lipsiae 1928, p. XXI; G. WENTZEL, Die gr. Übersetzung der Viri illustres des Hieronymus [Texte u. Unters. zur Gesch. d. altchristl. Lit. XIII 3], Leipzig 1895, p. 57; Hesychii Milesii Onomatologi quae supersunt, ed. Io. FLACH, Lipsiae 1887, p. 141 [No DXXXII]).

78

Schol. in Lycophr. Alex. 610.

Lycophronis Alexandra, rec. Ed. SCHEER, vol. II. scholia continens, Berolini 1908, p. 206—207.

Τροϊζηνίας· Τροϊζηνία ἢ Ἀφροδίτη. Ἰδρύσατο δὲ αὐτὴν Τροϊζηνίαν καλουμένην ἢ Φαίδρα, ἠνίκα ἠράσθη τοῦ Ἰππολύτου. Ἡ δὲ Ἀφροδίτη, καθά φησι Μίμνερος, ὑπὸ Διομήδους τρωθεῖσα παρεσκεύασε τὴν Αἰγιάλειαν πολλοῖς μὲν μοιχοῖς συγκαομηθῆναι, ἐρασθῆναι δὲ καὶ ὑπὸ τοῦ Κομήτου τοῦ Σθενέλου νιοῦ. Τοῦ δὲ Διομήδους παραγενομένου εἰς τὸ Ἄργος ἐπιβουλεῦσαι αὐτῶν τὸν δὲ καταφυγόντα εἰς τὸν βωμὸν τῆς Ἥρας διὰ νυκτὸς φυγεῖν σὺν τοῖς ἐταίροις καὶ ἐλθεῖν εἰς Ἰταλίαν πρὸς Δαῦνον βασιλέα, ὅστις αὐτὸν δόλωι ἀνεῖλεν.

Cf. **91** et Eustath. in **II.** p. 566. — Fontem huius partis scholiorum Sextionem fuisse putat Scheer (op. cit. vol. II. p. XXIII.). Historia Diomedis ex commentario Theonis ad Sextionem vel in scholia Lycophronis devenerit necne, certe diiudicari nequit (cf. SCHEER ibid. p. LIV—LVIII). Originem annotationis (collato schol. Townl. II. V 412) usque ad Aristarchum referre voluit U. v. WILAMOWITZ—MOELLENDORFF, Sappho und Simonides, Berlin 1913, p. 280.

79

Eudocia, Violarium 687.

Eudociae Augustae Violarium, rec. I. FLACH, Lipsiae 1880, p. 499.

Μίμνερος Λιγναστάδου, Κολοφώνιος ἢ Σμυρναῖος ἢ Ἀστυπαιαεύς, ἐλεγείοποιός. Ἔγραψε δὲ ἐπὶ τῆς λζ' Ὀλυμπιάδος, ὡς προτερεῦναι τῶν ἐπτά σοφῶν. Τινὲς δὲ αὐτοῖς καὶ συγχροεῖν λέγουσιν. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Λιγναστάδης διὰ τὸ ἐμμελὲς καὶ λιγύ. Ἔγραψε βιβλία πολλά.

Cf. P. PULCH, De Eudociae quod fertur Violario, Argentorati 1880; idem, Konstantin Palaeokappa, der Verfasser des Violariums der Eudokia: Hermes. 17 (1882) p. 177—192, quae dissertationes Violarium quod dicitur Eudociae a Constantino Palaeokappa falsificatum, ex diversis libris iam typographico prelo impressis consarcinatum esse demonstraverunt. Vitam Mimnermi falsificator transscripsit ex lexico Suidae: **77.**

Epitome Athenaei XI 39, p. 470 A B.

Athenaei Dipnosophistarum epitome, rec. S. P. PEPPINK, pars II., Lugduni Batavorum 1939, p. 55.

"Οτι δὲ καὶ ὁ Ἥλιος ἐπὶ ποτηρίον διεκομίζετο ἐπὶ τὴν δύσιν Στησίχορός φησιν, ὁ ποτήριον Μίμνερος εὐνὴν κοίτην Ἡφαιστου χερσὶν ἐληλαμένην χρυσοῦ τιμήεντος.

Cf. 40, 92 et annot. 81.

Epitome Athenaei XIV 12, p. 620 C.

Ed. PEPPINK, pars II. p. 127.

Ὁδὸν μόνον δὲ τὰ Ὀμήρου μελωιδηθῆναί φησι Χαμιαλέων, ἀλλὰ καὶ τὰ Ἡσιόδου καὶ Ἀρχιλόχου καὶ Μίμνερον καὶ Φωκυλίδου.

Epit. Athen. continet Chamaeleontis fr. 28 Wehrli: 7 (42). — Epitomatorem Athenaei Hermolaum Byzantinum fuisse nihil probat; cf. Athenaei Naucratitae Deipnosophistarum libri quindecim... Io. SCHWEIGHAEUSER, vol. I., Biponti 1801, p. XXI.

Anthologia Palatina VII 405.

Anthologia Graeca epigrammatum Palatina cum Planudea, ed. H. STADTMUELLER, vol. II. pars 1., Lipsiae 1899, p. 272.

Μίμνερον, οἱ δὲ Φιλίππου.

Εἰς Ἰππώνακτος τάφον τοῦ ἱαμβογόρφου.

*ᾧ ξεῖνε, φεῦγε τὸν χαλαζεπῆ τάφον,
τὸν φοικτὸν Ἰππώνακτος, οὗ τε χά τέφρα
ἱαμβιάζει Βουπάλειον ἐς στόγος,*

*5 μὴ πως ἐγείρησι σφῆκα τὸν κοιμώμενον,
ὃς οὐδ' ἐν Αἰδη νῦν κεκοίμικεν γόλον
σκάζουσι μέτροις ὀρθὰ τοξεύσας ἔπη.*

Liber VII. in codice Palatino his verbis incipit: Ἀρχὴ τῶν ἐπιτομβίων ἐπιγραμμάτων ὧν ἐσχεδίασεν ὁ κύρις Κωνσταντῖνος ὁ Κεφαλᾶς ὁ μακάριος καὶ αἰμύνηστος καὶ τριπόθητος ἄνθρωπος. — Ceterum cf. 74 et Anth. Plan. III^b 22,5. — Epitaphium re vera non a Mimnermo scriptum esse philologi consentiunt

Anthologia Palatina IX 50.

Ed. STADTMUELLER, vol. III. pars 1., Lipsiae 1906, p. 35.

Μίμνερον.

Παραίνεσις εἰς τὸ ἀνέτως ζῆν.

*Τὴν σαντοῦ φρένα τέρπε· δυσηλεγέων δὲ πολιτέων
ἄλλος τίς σε κακῶς, ἄλλος ἄμεινον ἐρεῖ.*

Cf. 73, 75, 93. — Initium libri IX. Ἀρχὴ τῶν ἐπιδεικτικῶν ἐπιγραμμάτων confer cum nota marginali codicis Palatini ad IV 1 ὁ Μελέαγρος... ἐποίησεν... τουτοῖ τῶν {τῶν} ἐπιγραμμάτων στέφανον συνέταξεν δὲ αὐτὰ κατὰ στοιχείον, ἀλλὰ Κωνσταντῖνος ὁ ἐπονομαζόμενος Κεφαλᾶς συνέχευεν αὐτὰ ἀφορίσας εἰς κεφάλαια διάφορα ἤγουν ἐρωτικά ἰδίως καὶ ἀναθεματικά καὶ ἐπιτύμβια καὶ ἐπιδεικτικά, ὡς νῦν ὑποτέτακται ἐν τῷ παρόντι πτυχίῳ.

84

Anthologia Palatina XII 168.

Epigrammatum anthologia Palatina cum Planudeis et appendice nova... Graece et Latine ed. Fred. DÜBNER, vol. II., Parisiis 1872, p. 418; P. SCHOTT, Posidippi epigrammata collecta et illustrata, Berlin 1905, p. 66—69 (No 18); Anthologia Graeca, Buch XII—XVI mit... Registern, griechisch—deutsch ed. H. BECKBY, München 1958, p. 100.

Ποσειδίππον.

Ναννοῦς καὶ Λύδης ἐπίχει δύο, καὶ φιλεράστου
Μιμνέρμου καὶ τοῦ σώφρονος Ἀντιμάχου
συγκέρασον τὸν πέμπτον ἐμοῦ· τὸν ἕκτον ἑκάστου,
Ἡλιόδωρ', εἶπας, ὅστις ἐρῶν ἔτυχεν
ἔβδομον Ἡσιόδου, τὸν δ' ὄγδοον εἶπον Ὀμήρου,
τὸν δ' ἕνατον Μουσῶν, Μνημοσύνης δέκατον.
Μεστὸν ὑπὲρ χείλωνς πλομαί, Κύπρι· τᾶλλα δ' Ἐρωτες,
νήφων τ' οἰνωθεῖς τ' οὐχὶ μίγηνα χάριν.

In itio libri duodecimi codicis Palatini verba Στράτωνος Μοῦσα παιδική adscripta sunt. Sed philologi plurimi consentiunt non omnia, quae hoc libro continentur, ex sylloge quadam a Stratone composita fluxisse. Sunt, qui etiam epigramma XII 168 ex „Corona” Meleagri petitum esse credant (WEISSHÄUPL, op. cit. p. 13). Ea quoque lis adhuc sub iudice est, utrum ex collectaneis Constantini Cephalae an aliunde sumpserit materiam libri duodecimi redactor anthologiae Palatinae (Anthologia Graeca, Buch I—VI, griechisch—deutsch ed. H. BECKBY, München 1957, p. 69—70). — Cf. 9, 36.

85

Schol. Townleyana in Hom. II. XVI 287.

Scholia Graeca in Homeri Iliadem Townleyana rec. E. MAAS, tom. II. (Schol. Gr. in Hom. II., editionis a G. DINDORFIO inchoatae tom. VI), Oxonii 1888, p. 180.

ὁς Παίονας ἵπποκορυστάς· Μίμνερμος·
Παίονας ἄνδρας ἄγων, ἵνα τε κλειτὸν γένος ἵππων.
Ἐν δὲ τῷ Καταλόγῳ καὶ
Παίονας ἀγκυλοτόξους.
Ἡ οὗτοι ὑπὸ Ἀστεροπαίων, οἱ δὲ ἵππεῖς ὑπὸ Πυρραίμην ἢ διαφόροι ὀπλίσει
ἐχρῶντο ἢ ἵπποτοξ(ότ)αι ἦσαν.

Cui „quattuorvirorum” (ut auctores archetypi scholiorum Iliadis Aristonicus, Didymus, Herodianus, Nicanor nuncupari possunt [GUDEMANN, Scholien: RE II A col. 631—3, 640—1]) nota codicis Townleyani tribuenda sit, certe diiudicari nequit. Tamen Didymum sapit.

Etymologicum Gudianum s. v. ἔλεγος.

Etymologicum Gudianum quod vocatur rec. Ed. A. De STEFANI, fasc. 2., Lipsiae 1920, p. 452.

Ἔλεγος· ὁ θορήνος, διὰ τὸ δι' αὐτοῦ τοῦ θορήνου εἰ λέγειν τοὺς κατοικομένους. Ἐὐρετὴν δὲ τῆς ἐλεγείας οἱ μὲν τὸν Ἀρχιλόχον, οἱ δὲ Μίμνεμον, οἱ δὲ Καλλίνον παλαιότερον. Καὶ πεντάμετρον τῷ ἠρωϊκῷ συνήπτον οὐχ ὁμόδρομον τῇ τοῦ προτέρου δυνάμει, ἀλλ' οἷον συνεκπνέοντα καὶ συναποσβευνόμενα ταῖς τοῦ τελευτήσαντος <τύχαις>.

Cf. 67 (17), 51, 54, 70.

87

Canones scriptorum Byzantini, Tab. C, poetae elegiaci.

H. RABE, Die Listen griechischer Profanschriftsteller: Rheinisches Museum N. F. 65-(1910) p. 342.

Ἐλεγείων ποιηταί· Καλλίνος, Μίμνεμος, Φιλίτας, Καλλίμαχος.

Cf. 71 (68), 76, 90. — KROEHNERT, op. cit. p. 42—43 demonstravit hos canones non operibus Cyrilli adnumerandos esse; de qua falsa opinione cf. supra: 64.

88

Etymologicum magnum p. 187,45—48 s. v. βάξις.

Etymologicum Magnum, rec. Th. GAISFORD, Oxonii 1848, col. 538.

Βάξις· παρὰ τὸ βάξω, βάξω, βάξις. Σημαίνει δὲ τὴν φήμην καὶ τὴν ῥῆσιν. Μίμνεμος·

καὶ μιν ἐπ' ἀνθρώπους βάξις ἔχει χαλεπή.

.....
ἀργαλέης αἰεὶ βάξιος ἴεμενοι.

Redactor Etymologici magni exscripsit Etymologicum genuinum: 72.

89

Scholia in Pindari Nem. 3,16.

Scholia vetera in Pindari carmina, rec. A. B. DRACHMANN, vol. III., Lipsiae 1927, p. 43, cf. E. HORN, De Aristarchi studiis Pindaricis, Gryphiswaldiae 1883, p. 58—59; P. FEINE, De Aristarcho Pindari interprete: Commentationes philologiae Ienenses 2 (1883) p. 303—4.

ἄρχε δ' οὐρανῷ· Αἰολικῶς ἀντὶ τοῦ οὐρανοῦ. — Ὁ μὲν Ἀρίσταρχος Οὐρανῷ θυγατέρα τὴν Μοῦσαν δέδεκται, καθάπερ Μίμνεμος καὶ Ἀλκμάν ἱστοροῦσιν· ὁ δὲ Ἀμμώνιος προστίθησιν, ὅτι διὰ τοῦτο κρέοντα κέκληκε τὸν Οὐρανόν, ὅτι πρὶν Κρόνον βασιλεῦσαι οὗτος ἐβασίλευσεν. Ἥλακται δὲ ἡ πτώσις,

ἀντὶ τοῦ τοῦ πολυνεφέλου Οὐρανοῦ θύγατερ. Βέλτιον δὲ φησὶν ὁ Δίδυμος ἀκούειν τὸ ὄλον οὕτως τοῦ πολυνεφέλου κρέοντος οὐρανοῦ θύγατερ, τοῦ Διὸς. Κρέων γὰρ οὐρανοῦ ὁ Ζεὺς, Διὸς δὲ Μοῦσαι.

Signum parenthesis antecedit scholion „a”, sequitur „b”. In scholio „b” inveniuntur vestigia Aristarchi commentarii in Pindarum (fr. 47 Feine = fr. 63 Horn): **13.** (Commentarium Aristarchi retractavit, ut videtur discipulus et successor Ammonius.) — Cf. **38.**

90

Tzetzta in Lycophr. Alex. proleg.

Lycophonis Alexandra, rec. Ed. SCHEER, vol. II. scholia continens, Berolini 1908, p. 3.

Ἐλεγιογράφων δὲ γνωρίσματα ποιητῶν τὸ πρὸς τοὺς πεθνηκότας οἴκτους συγγεγραφεῖναι καὶ ὀλοφύσεις ἐν ἐλεγείῳ τῷ μέτρῳ κυρίως, καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐν ἑτέροι. Ἐλεγείων δὲ ποιηταὶ Καλλίμαχος, Μίμνερμος, Φιλητᾶς.

Cf. **76, 87.** — Pendentne communicationes Tzetzæ de elegiariis poetis scriptæ per fontem intermedium (fortasse per excerpta Photiana) ex Chrestomathia grammatica Procli (**68, 71**)? Cf. C. WENDEL, Tzetzes: RE VII a col. 2009—10; KROEHNERT, op. cit. p. 22; A. SEVERYNS, Recherches sur la Chrestomathie de Proclus, première partie: Le codex 239 de Photius, tome I., Liège—Paris 1938, p. 259; SCHEER, op. cit., vol. II. p. XV, 1.

91

Tzetzta in Lycophonis Alex. 610.

Edit. SCHEER vol. II. p. 206—207.

Ἐν Τροίῃνι Φαίδρα ἱερὸν Ἀφροδίτης ἰδρύσατο ἐπὶ τῷ Ἴππολύτῳ ἔρωτι ὡς καὶ Ἐδριπίδης "Ἴππολύτῳ δ' ἐπι θεάν." Ἡ δὲ Ἀφροδίτη, καθά φησι Μίμνερμος, ὑπὸ Διομήδους τρωθεῖσα παρεσκεύασε τὴν Αἰγιάλειαν πολλοῖς μὲν μοιχοῖς, συγκοιμηθῆναι δὲ καὶ Ἴππολύτῳ καὶ Κομήτῃ τῷ Σθενέλου υἱῷ. Διομήδης δὲ παραγενόμενος εἰς τὸ Ἄργος ἐπιβουλεύεται ὑπ' αὐτοῦ τοῦ δὲ καταφυγόντος εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἥρας διὰ νυκτὸς φεύγει σὺν τοῖς ἑταίροις καὶ ἦλθεν εἰς Ἰταλίαν πρὸς Δαῦνον βασιλέα, ὅστις αὐτὸν δόλοιο ἀνεῖλεν.

Tzetzta exscripsit schol. in Lycophr. Alex. 610, quod vide supra **78.**

92

Eustathius, Comment. ad Hom. Od. p. 1632.

Eustathii episcopi Thessalonicensis Commentarii ad Homeri Odysseam ad fidem exempli Romani editi, tomus I., Lipsiae, sumtibus Ioann. Aug. Gottl. WEIGEL, 1825, p. 346.

Ὁ δὲ μῦθος κατὰ τὴν τοῦ δειπνοσοφιστοῦ ἔκθεσιν ὁ παρὰ τῷ Στησιχόρῳ ποιητῶν τὸν ἥλιον διαπλέειν λέγει τὸν ὠκεανόν. Ὡς καὶ τὸν Ἡρακλέα

διαπεραιωθῆναι ἐπὶ τὰς Γηρονόου βοῦς δρυῶντα, διὸ καὶ δέπας Ἡράκλειον λέγεσθαι, τὸ καὶ Ἥλιον. Καὶ ἔστιν ἐντεῦθεν δρυημένον τινὰ τὰ χρύσεια μεγάλα ποτήρια ἡλίον πλοῖα ὀνομάζειν. Ἐν δὲ τοῖς τοῦ εἰρημένου σοφιστοῦ ἐπάγεται τό, μὴ ποτε δὲ ἐπεὶ μεγάλοις ἔχαιρε ποτηρίοις ὁ Ἡρακλῆς παίζοντες πρὸς τὸ μέγεθος πλεῖν αὐτὸν ἐν ποτηρίῳ ἐμυθολόγησαν. Εἰ δὲ Ἥλιον ἐκεῖνο ποτήριον, εἴη ἂν οἰκείον καὶ τῷ Ἡρακλεῖ, ὅτε αὐτὸς παρὰ τοῖς παλαιῶς ἀνάγεται μεταλειπτικῶς εἰς Ἥλιον. Εἰς δὲ τὸ εἰρημένον δεπάστρεον κατὰ Λυκόφρονα εἰπεῖν ἡλιακὸν πλοῖον, τακτέον καὶ τὴν ἄκατον ποτήριον φασὶν ἑοικὸς πλοῖοι. Μίμνερος δέ, φασί, τὸ τοῦ ἡλίου καλούμενον ποτήριον εὐνὴν κύ(λ)λῃν εἶπεν, Ἡφαίστου χειρὶν ἐληλαμένην. Τῶν δὲ τοιαῦτα εἰπόντων ἐπὶ μεγάλοις ποτηρίοις ἀστειότερον ἔφρασεν ὁ γραῦνας οὕτω· νῆ τὸν οὐρανὸν ὑπερήφανοι κρατῆρες, ἀργυροὶ κάδοι καὶ μείζονες ἔμοῦ.

Eustathius sequitur enarrationem Athenaei **40 (80)**.

93

Anthologia Planudea I^a 87 (*Εἰς φροντίδας*), 2.

Anthologia Graeca epigrammatum Palatina cum Planudea, ed. H. STADTMUELLER, vol. III. pars 1., Lipsiae 1906, p. 35.

Μίμνερμον.

*Τὴν σαντοῦ φρένα τέρπε· δυσηλεγέων δὲ πολιτέων
ἄλλος τις σε κακῶς, ἄλλος ἄμεινον ἔρεϊ.*

Maximus Planudes anthologiam (abbreviatam?) Constantini Cephalae in usum suum vertisse videtur; codicem „Palatinum” noveritne, in dubio est (Anthologia Graeca, Buch I—VI, griechisch und deutsch ed. H. BECKBY, München 1957, p. 70—72). Cf. **73, 75, 83**.

94

Epimerismi Homerici s. v. γύναι.

Anecdota Graeca e codd. manuscriptis bibliothecarum Oxoniensium descripsit J. A. CRAMER, vol. I., Oxonii 1835, p. 102; cf. Herodiani technici reliquiae, collegit... A. LENTZ, tom. II., Lipsiae 1868, p. 218.

*Γύναι. Κατὰ ἀποκοπὴν τοῦ ξ· τὸ δὲ παρὰ Μίμνερμον
ὦ Ζεῦ πολυτίμηθ' ὡς καλαὶ νῶιν αἱ γυναῖ.*

*Εἰ μὲν περισπάσεις ἀποκοπὴν ἐκ τοῦ γυναικες· εἰ δὲ δξύνεις ἐκ τῆς γυνῆ
εἰθεΐας· ἐπεὶ δ' ἔχομεν παρὰ Φερεκράτη τὴν γυνὴν γενικὴν (recte αἰτιατικὴν),
δῆλον ὅτι αἱ γυναῖ οὐκ ἀποκέκοπται. Ἔστι δὲ καὶ*

*ὦ γυνῆ
παρὰ Ἀλκαίω. Ἡ δὲ γύναιξ εἰθεΐα ὠμολογεῖται ἐκ τῆς γενικῆς καὶ τῆς
τῶν πληθυντικῶν δοτικῆς· σεσίγηται δὲ ὡς μονήρης· οὐδὲν γὰρ εἰς αἰξ λῆγον
ὑπέρο μίαν συλλαβὴν· οὐδεμία δὲ κλητικὴ συντίθεται παράλογον οὐδὲν τὸ
γυναιμανές· διὸ φασὲν ἐκ τοῦ γυναιμανές συγκέκοφθαι ἵνα ἔσθι τὸ γύναιον·
ἢ ὡς πύλη Πυλαιμένης, ἔλη*

*ἐλαυθερὸς ὕδωρ,
οὕτως γυναιμανῆς.*

Pars haec epimerismorum ex opere Herodiani „De affectionibus” inscripto fluxisse videtur; cf. LENTZ, op. cit. vol. I., Lipsiae 1867, p. XVII—XXXIII, LXXXIII—LXXXVI. — Versum comico cuidam (Menandro? Hermippo?) quam Mimnermo tribuere malunt philologi plurimi (cf. Aristoph., Equ. 1390 cum schol.). Tantum L. STERNBACH, Meletemata Graeca I., Vindobonae 1886, p. 69—70 putat genuinam Mimnermi sententiam in epimerismis conservatam esse.

95

Demetrius Chalcondylas.

Vide infra Ioann. Medic. ap. Petr. Alecyon., Medic. legat. sive de exilio I: 100 (96).

96

Ioannes Medices (Leo X. papa).

Vide infra Petr. Alecyon., Medic. legat. sive de exilio I: 100.

97

Arsenius, Violarium II 4.

Corpus paroemiographorum Graecorum, ed. E. L. LEUTSCH et F. G. SCHNEIDEWIN, tomus II., ed. E. L. LEUTSCH, Gottingae 1851, p. 256.

*Αἱ γὰρ ἄτερ νόσων τε καὶ ἀργαλέων μελεδῶνων
ἐξηγοντάτη μοῖρα ζίχαι θανάτου.
Μιμνέρομον.*

Versus Mimnermi Arsenius ex collectaneis sententiarum, quae a patre Apostolio relicta accepit, describere potuit (vide praefationem corp. paroemiogr. Gr. vol. II. p. XIII). Apostolius (aut ipse Arsenius?) hausisse videtur ex Diogene Laertio: 48.

98

Arsenius, Violarium XVIII 12.

Corp. paroemiogr. Gr. vol. II., ed. LEUTSCH, p. 360.

*Δεινοὶ γὰρ ἀνδρὶ πάντες ἐσμὲν εὐκλειῇ
ζῶντι φθονῆσαι, κατθανόντα δ' αἰνέσαι.
Μιμνέρομον.*

Sententiam Apostolius (aut ipse Arsenius?) videtur sumpsisse ex Stobaeo: 63.

Arsenius, Violarium XLIX 71.

Corp. paroem. Gr. II. p. 678.

*Τίς δὲ βίος, τί δὲ τερπνὸν ἄτερ χροσῆς Ἀφροδίτης;
Τεθναίην, ὅτε μοι μηκέτι ταῦτα μέλοι.*

Μιμνέρομον ἢ γνώμη.

Versus Mimnermi Apostolius (sive Arsenius) hausisse videtur ex Stobaeo 58. Cf. 21 (45, 66, 69).

100

Petrus Aleyonius, Medices legatus sive de exilio I.

Petri Aleyonii Medices legatus sive de exilio libri duo, accessere Jo. Pierius Valerianus et Cornelius Tollius De infelicitate litteratorum ut et Josephus Barberius De miseria poetarum Graecorum cum praefatione Jo. Burchardi MENCKENII et indice copioso (Analecta de calamitate litteratorum), Lipsiae 1707, p. 69.

Audiebam etiam puer ex Demetrio Chalcondyla, Graecarum rerum peritissimo, sacerdotes Graecos tanta floruisse auctoritate apud Caesares Byzantinos, ut integra, illorum gratia, complura de veteribus Graecis poemata combusserint inprimisque ea ubi amores, turpes lusus et nequitiae amantium continebantur, atque ita Menandri, Diphili, Apollodori, Philemonis, Alexis fabellas, et Sapphus, Erinnae, Anacreontis, Mimnermi, Bionis, Alemanis, Alcaei carmina intercidisse: tum pro his substituta Nazianzeni nostri poemata, quae etsi excitant animos nostrorum hominum ad flagrantio rem religionis cultum, non tamen verborum Atticorum proprietatem, et Graecae linguae elegantiam edocent. Turpiter quidem sacerdotes isti in veteres Graecos malevoli fuerunt, sed integritatis, probitatis et religionis maximum dedere testimonium.

Adlata verba sunt Ioannis Medicis, personae principalis dialogi a Petro Aleyonio scripti, cuius in praefatione (p. 6—7, ed. MENCKEN) praeter cetera haec leguntur: „Equidem, ut aliqua ex parte hoc scriptionis genus vindicarem a confusione tam malorum scriptorum, duos libros confeci de Exilio, in quibus retuli eum sermonem, quem Joannes Medices habuit cum Julio, cognatione quidem patrueli, sed amore germano, et Laurentio, Petri fratris filio, paucis post diebus quam Julius II. Pont. Max. eum legatum illius exercitus dixisset, quem ad recipiendam Bononiam mittebat. Et hoc quidem tempus non longo satis intervallo praecessit reditum illorum omnium in patriam, et diem illum clarissimum, ac mortalibus optatissimum, quo idem Joannes, Pontifex Maximus creatus, fasces humani generis suscepit, et Leo Decimus appellatus est, qui etiam non multo post, Julium patruelem in collegium summorum Antistitum adscivit, ut illum haberet, quem majore cum ipsius dignitate rogaret sententiam, et ad quem de bello, de pace, de rebus divinis, de ceremoniis, de sacris, et de omni religionum interpretatione

referret; Laurentium autem Principem Urbinatem declaravit, quem honorem ille, quoad vixit, illustriorem reddidit liberalitate, magnitudine animi, laudum bellicarum splendore, et summa patriae, totiusque Hetruriae gubernandae potestate. Hanc autem disputationem, ut dicebam, in Joannis Legati personam et aliorum Medicum ita contuli, ut penes ipsum Legatum sit percipatus, tum quod sapientia et eloquentia et literis omnes antecellat, tum etiam quod multo majorem auctoritatem habituram esse orationem existimavi, si ab eo prodiret, qui etiamsi diu exulasset, tamen unus summorum Antistitum fuisset, et illius ordinis longe clarissimus." — Cf. V. MARTIN, La poésie lyrique et la poésie dramatique dans les découvertes papyrologiques des trente dernières années: *Museum Helveticum* 4 (1947) p. 76; **95, 96**.

INDEX TESTIMONIORUM FRAGMENTA MIMNERMI CONTINENTIUM

Ernestus DIEHL (*Anthologia lyrica Graeca*, fasc. 1. Poetae elegiaci, ed. tertia, Lipsiae 1949) Mimnermi fragmenta ad verbum descripta edebat; fontes, qui versus Mimnermi accuratissime ad verbum transcriptos non adferunt, argumenta tamen aut singula vocabula carminum perhibent, fragmentis adiciebant Theodorus BERGK (*Poetae lyrici Graeci*, editionis quartae vol. II. poetas elegiacos et iambographos continens, Lipsiae 1882) et J. M. EDMONDS (*Elegy and Iambus ... with the Anacreontea*, vol. I., London 1954). Nos etiam testimonia ex numero „fragmentorum” adhuc exclusa, quae tamen argumenta carminum Mimnermi adumbrare aut verba a poeta usitata memorare videntur, in hunc indicem retulimus.

De aliquot textibus a nobis quoque ex enumeratione fragmentorum exclusis lectores paucis verbis monere volumus. Ex testimoniis **51, 67 (17), 86** (cf. **70**) Mimnermum etiam funebres elegias scripsisse colligas. — Ex aliis fontibus apparet Mimnermum argumenta breviora (**10, 28, 44**) et quidem praecipue amatoria (**20, 84, 100**) tractasse carminibus „dulcibus”, qualia postea Philetas (**10?**, **44**) scripsit vestigia „Colophonii” premens. — Caerimoniis *φαρμακῶν* verberandi praeter cantum tibiae etiam elegiam (a se compositam?) adiunxeritne Mimnermus more auloedi (**33, 3**, cf. J. G. RENNERT, *Über das Formelwesen im griechischen Epos und epische Reminiscenzen in der ältern griechischen Elegie* [Abdruck aus dem Osternprogramm des Freiburger Gymnasiums von 1871 und 1872], Leipzig 1872, p. 12), valde dubitari potest. — Ex verbis Suidae (**77**: *ἔμμελές καὶ λιγύ*) et Porphyrii (**46**: *luculenti{b}us*) nihil certum, quod ad argumenta carminum Mimnermi pertineat, enucleari potest.

Fragmenta (sex genuina, unum dubium) in testimoniis **25, 26, 40, 57, 60, 62** servata ex opere „Nanno” inscripto sumpta esse indicantur; etiam **41 (5)** huius operis fragmentum perhibere videtur. (Ceterum, quod ad Nanno pertinet, cf. **9, 19, 84**.) — Opus, cuius fragmentum in **37** legitur, inscriptum est „Smyrneis” (cf. **38**).

No	Bergk	Diehl	Edmonds	Adnotationes
1				Vide 48.
2				Vide 34.
5				Vide 41.
8				Vide 43.
12				Vide 43.
13				Vide 89.
14				Vide 39.
15				Vide 24.
16	p. 33	—	—	Fragmentum Mimnermi adhuc neglectum. An dimidium prius pentametri (sive pars hexametri) est?
18				Vide 35.
21	p. 25	p. 48	p. 86	Ad versus primum secundumque fragmenti in 58 servati spectare videtur.
24	fr. 11	fr. 11	fr. 7	
25	fr. 10	—	fr. 9	
26	fr. 9	fr. 12	fr. 10	
30				Vide 35.
32	fr. 20	—	fr. 20	—
34	—	—	—	Solo etiam his versibus (cf. 48) votum Mimnermi suo voto contrarium corrigere videtur.
35	—	fr. 15	fr. 23	
37	—	fr. 12 A	fr. 10 A	
38	fr. 13	p. 54	fr. 13	De Musis Urani filiabus narrat etiam 89.
39	fr. 18	—	fr. 18	
40	fr. 12	fr. 10	fr. 8	Ad hoc fragmentum spectant 80 et 92.
41	—	—	p. 82	Nomina Examyces, Hermobius, Pherecles et quae de iisdem leguntur, ex versibus Mimnermi fluxisse videntur.
43	—	—	p. 84	Verba <i>Μιμνέρομον</i> . . . <i>ἔπος</i> quoddam Mimnermi carmen voluptates vini amorisque puerorum laudans significare videntur.
45	p. 25	—	p. 88	An Mimnermus in carmine quodam incommoda amoris questus est? Quae de „indolentia” tamquam summo bono leguntur, ad fragmentum in 48 servatum spectare videntur.
47	fr. 19	—	fr. 19	
48	fr. 6	fr. 6	fr. 11	Fragmentum adfert etiam 97. — Ad hoc carmen Mimnermi spectat 34. — An 45 de hoc carmine loquitur?
56	fr. 14	fr. 13	fr. 14	
57	fr. 8	fr. 8	fr. 6	
58	fr. 1	fr. 1	fr. 1	Versus primum secundumque continet etiam 99. Huc spectare videntur 21, 66, 69.
59	fr. 2	fr. 2	fr. 2	
60	p. 33	—	—	Fragmentum dubium.
61	fr. 3	fr. 3	fr. 3	
62	fr. 4,5	fr. 4,5	fr. 4,5	
63	p. 33	—	—	Fragmentum dubium, quod etiam 98 perhibet.
65	fr. 21	—	fr. 21	
66	p. 25	—	—	Testimonium de argumentis carminum Mimnermi confuse loquitur. Ad versus primum secundumque fragmenti in 58 servati spectare videtur.
69	p. 25	p. 48	—	Hoc testimonium ad fragmentum Mimnermi in 58 servatum spectare videtur.
72	—	—	—	Ad fragmentum Mimnermi in 88 servatum pertinet.
73	—	—	—	Hoc fragmentum adferunt etiam 83 et 93.
74				Vide 82.
75				Vide 83.
78	fr. 22	—	—	Hoc fragmentum continet etiam 91.
80	—	—	—	Hoc testimonium ad 40 pertinet.

No	Bergk	Diehl	Edmonds	Adnotationes
82.	—	—	—	Carmen Mimnermi spurium.
83	fr. 7	fr. 7	fr. 12	Hoc fragmentum adferunt etiam 73 et 93.
85	fr. 17	fr. 14	fr. 17	
88	fr. 15,16	fr. 9	fr. 15,16	Hoc fragmentum continet etiam 72.
89	fr. 13	—	p. 99	De Musis Urani filiabus narrat etiam 38.
91	fr. 22	—	fr. 22	Hoc fragmentum continet etiam 78.
92	—	—	—	Hoc testimonium ad 40 pertinet.
93	—	—	—	Hoc fragmentum continet etiam 73 et 83.
94	p. 33	—	—	Fragmentum dubium.
97	—	—	—	Hoc fragmentum perhibet etiam 48.
98	—	—	—	Hoc fragmentum Mimnermi dubium continet etiam 63.
99	—	—	—	Hoc testimonium continet primum secundumque versus fragmenti Mimnermi in 58 servati.

APPENDIX

G. MÁTHÉ, *Anthologia lyrica Graeca*, Budapest 1905, p. 37 testimonium quoddam sine nomine memorat mihi quidem ignotum, in quo opus Mimnermi laudative ἐγγόλιον sit dictum. —

Quamquam non sub nomine Mimnermi traditi, tamen poetae nostro tributi sunt nonnulli versus, velut Theogn. 271—8, 567—70, 877—9, 983—988, 1007—12, 1023—4, 1063—70, 1070 a—b, 1029—32 (cf. DIEHL, *Anth. lyr. Gr.*³ fasc. 1. p. 56); Theogn. 503—8, 939—943, 1045—6 (cf. Die griechischen Elegiker, gr. mit Übers. v. J. A. HARTUNG, I., Leipzig 1859, p. 22); Theogn. 1231—52, 1257—1389 (cf. J. G. RENNER, *Quaestiones de dialecto antiquioris Graecorum poesis elegiacae et iambicae: Studien zur griechischen und lateinischen Grammatik* hrsg. v. G. CURTIUS, I. 1., 1868, p. 130); Semonid. fr. 29 Diehl ap. Stob. IV 34, 28 (cf. V. STEFFEN, *Quaestiones lyricae* I., Poznan 1955, p. 35—41); eleg. adesp. 5 ap. Plut., *Consol. ad Apoll.* 26 p. 115 A (cf. DIEHL, *Anth. lyr. Gr.*³ fasc. 1. p. 136); eleg. adesp. fr. 20 Diehl: *Pap. Argentorat. Graec.* 2340 saec. III. a. Chr. (Euripides, Alexandros und andere Strassburger Papyri mit Fragmenten griechischer Dichter, hrsg. v. B. SNELL: *Hermes-Einzelschriften V.*, Berlin 1937, p. 93 ss.).

